

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

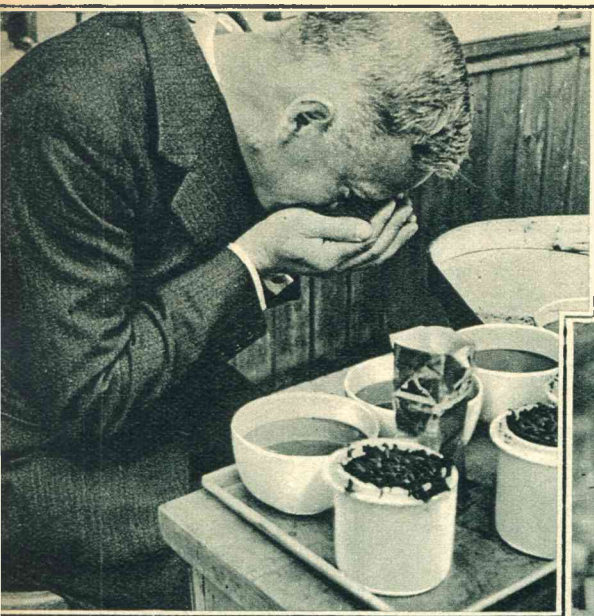
N.Z. VOORBURGWAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

RICHARD WAGNER

wiens 50ste sterfdag 13 Februari a.s. wordt herdacht. Tot zijn meesterwerken behooren de opera's „Der fliegende Holländer“, „Parsifal“, „Tristan und Isolde“, „Tannhäuser“, „Die Meistersinger van Nürnberg“.

Goedkeuren of afkeuren?

De proevers aan den arbeid: lange rijen zetsels worden iederen dag gereed gemaakt voor de keurders om nieuwe mengsels te vinden en om de oude, die goed zijn bevonden, goed te bewaren. De resultaten worden dadelijk genoteerd.

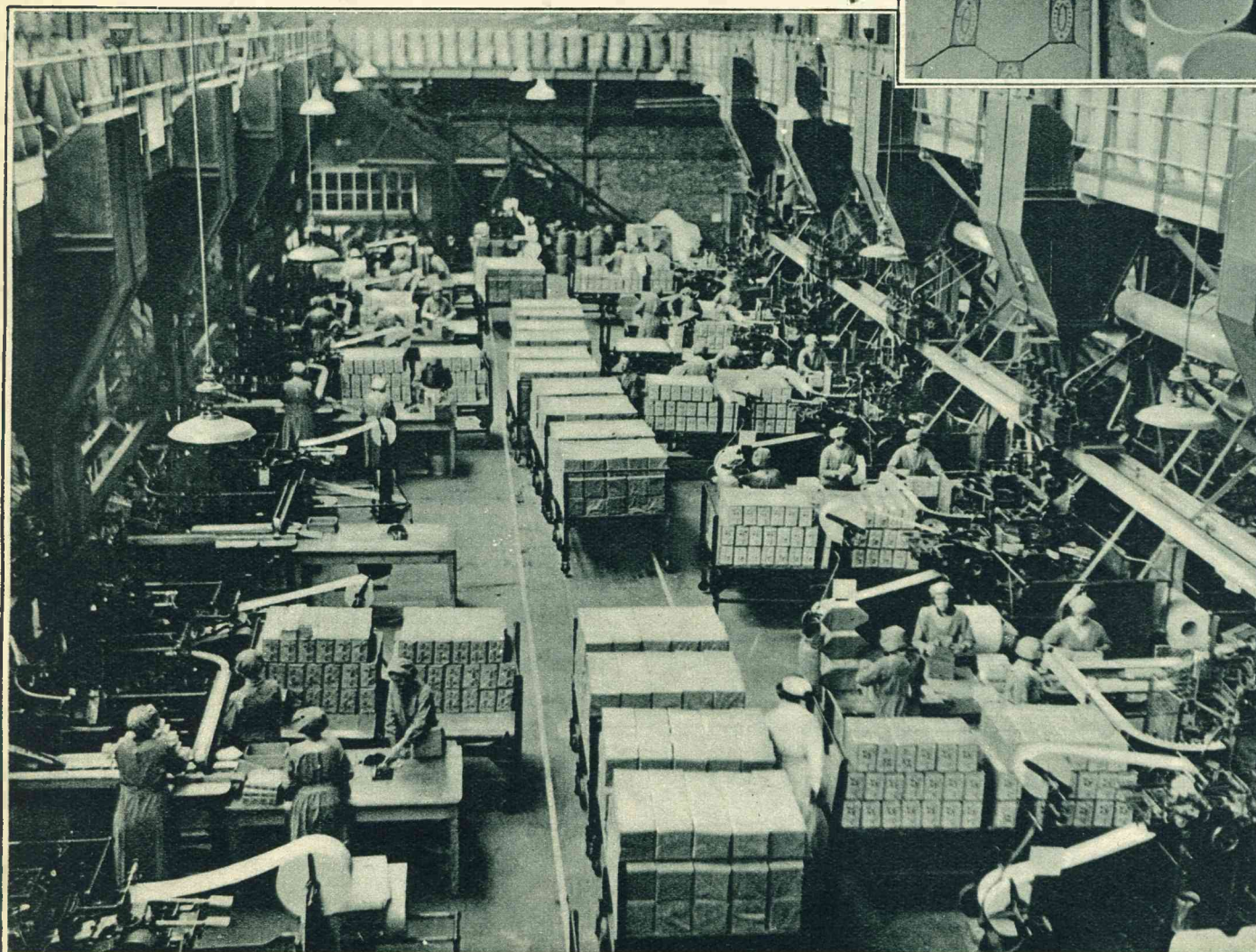
PROEVEN

De thee wordt niet alleen op den smaak gekeurd, ook op den reuk, een werkje dat de keurders steeds met een smoezelig gezicht laat rondloopen.

In een andere afdeeling van de groote fabriek wordt de thee, voor de proevers bestemd, eerst nauwkeurig afgewogen.

De expeditiezaal, van waaruit de goedgekeurde thee wordt verzonden.

De eenige thee-kwestie is niet, of de visite ze sterk of slap wil hebben, met suiker en melk, of zonder. Er zijn heel wat voornamer thee-problemen; dat kan een theeproever vertellen, een man die niets doet dan theeproeven, die zich jaren en jaren oefent om talloze theesoorten op den smaak te onderscheiden, die verschillende soorten mengt en dan weer proeft, of het mengsel van het eene soort niet een beetje te veel en van het andere een beetje te weinig heeft. Het is een moeilijk beroep en een verantwoordelijk baantje, want de groote firma's (zooals Lyons in Engeland), die voor millioenen aan thee uitvoeren, moeten voor ieder land en iederen grooten afnemer thee van een bepaalden smaak en een bepaalde menging leveren, en als een proever zich zou vergissen, zou dit een gevoelige schade voor de firma beteekenen. De proevers maken dan ook een langen proef-proeftijd door, gedurende welken zij dagelijks een flink aantal theemengsels moeten proeven.

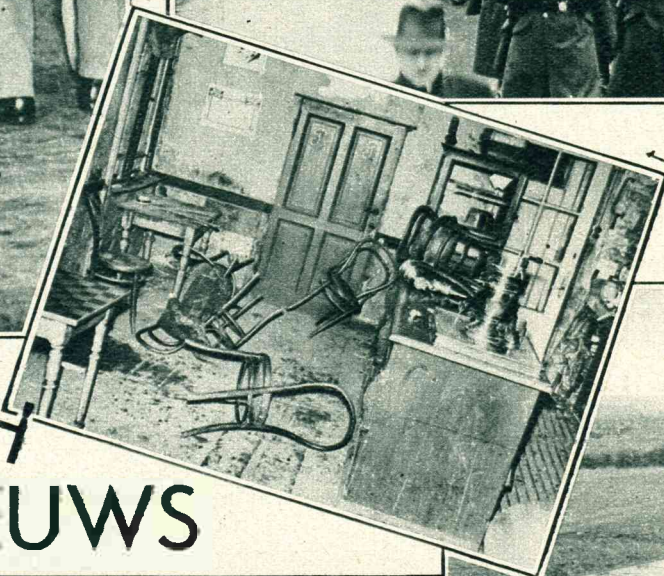

In Madrid werden wedstrijden gehouden om het wereldkampioenschap in den langsten tijd dansen. Een paar danste 1117 uur achtereen. 'n Foto genomen tijdens den waanzinnigen wedstrijd.

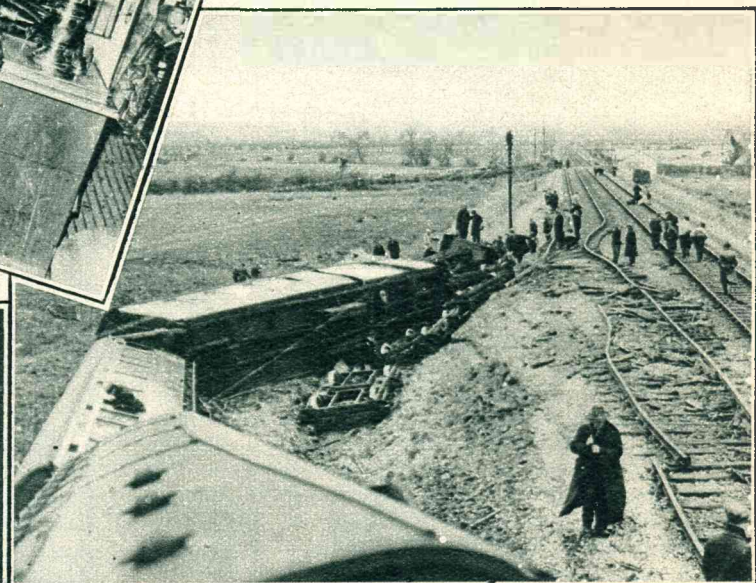
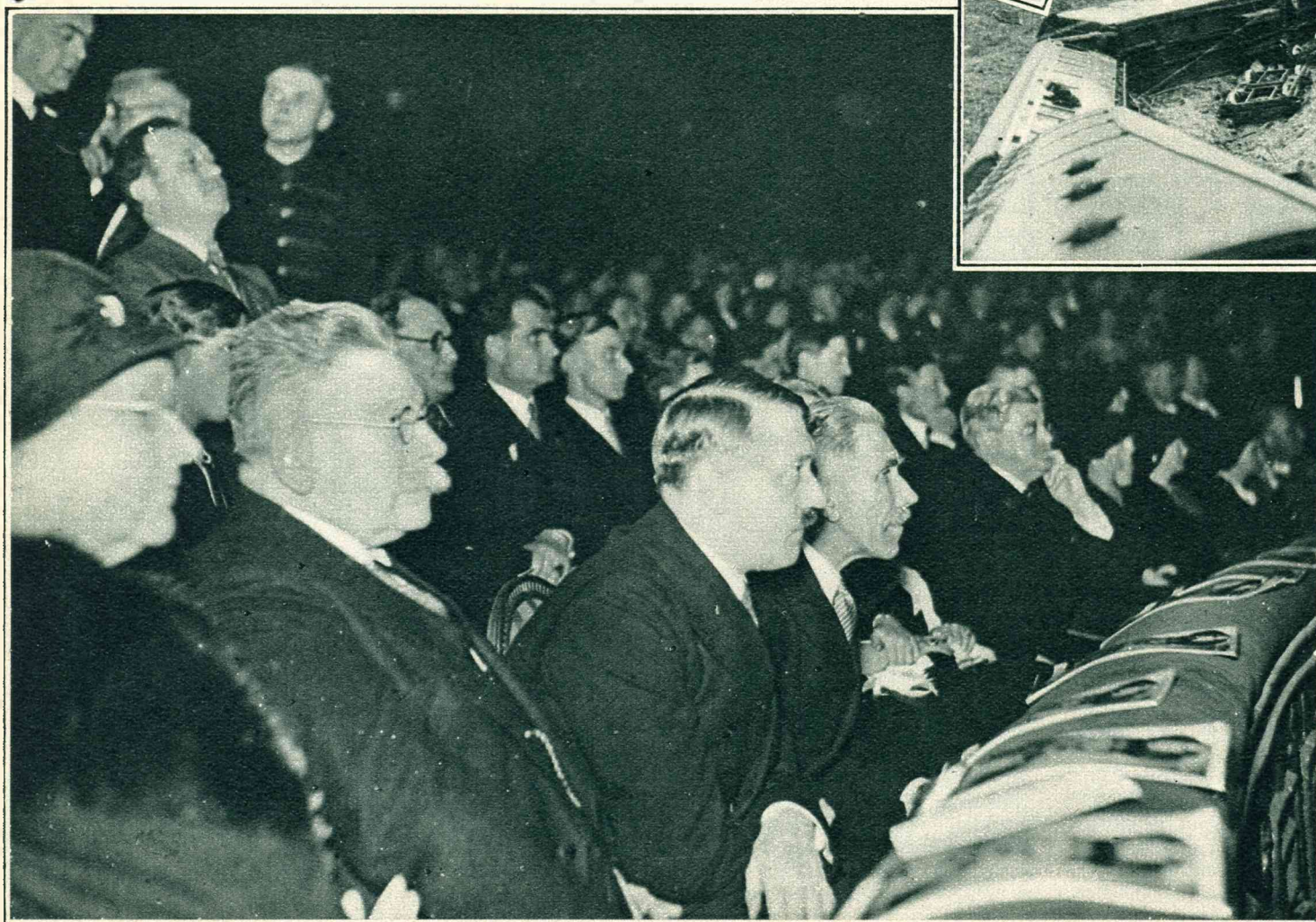
Op den dag van de benoeming van Adolf Hitler tot Rijkskanselier werd een Schupbeambte tijdens de demonstraties, die op deze gebeurtenis volgden, doodgeschoten. Met groote plechtigheid werd de politiebeambte ter aarde besteld.

Politieke pechpartijen komen in Duitsland thans geregeld voor. In een café, waar vele communisten samenkwamen, kwam het tot een hevige schietpartij, waarbij de waardin werd gedood.

BUITENLANDSCH FOTO-NIEUWS

De spoorwegen in Noord-Ierland werden onbeilig gemaakt door saboteurs, die nabij Dundalk zelfs een ontsporing veroorzaakten.

Hugenberg, Hitler en Von Papen woonden in de bioscoop de eerste voorstelling bij van de Ufa-film Morgenrot, welke een propaganda vormt voor de Deutsche Marine.

DE SULTAN

de Kay meer haast te maken met de eigenlijke liquideering der erfenis. Hij wist dat de zoo weinig zakelijk aangelegde prins en prinsessen dadelijk hun vertrouwen gaven aan dengene van de twee opponenten — n.l. De Kay zelf en het kantoor van Millerand — en hun vele afgevaardigden en vertrouwensmannen, die hun voorschotten gaf op de erfenis. Hij achtte het 't best, weer met Abdul Kadir te gaan onderhandelen en schreef een brief om „Zijne Keizerlijke Hoogheid te verzoeken, zich te vervoegen aan het Münschener kantoor van de Ottoman Imperial Estates Incorporated". 't Teekent intusschen wel de machtspositie van De

Kay, dat hij niet zelf naar Boedapest ging, maar „Zijne Koninklijke Hoogheid" naar München liet komen.

Kadir kwam, in gezelschap van zijn nieuwen secretaris Landau (dezelfde met wien prinses Medidje zich onttrokken had aan den huwelijksband met Kadir!) en liet zich naar het hotel van De Kay brengen, in de vurige en stellige hoop, dat er nu een einde aan zijn vervelende geldmoeilijkheden zou komen. Hij werd teleurgesteld. John de Kay was beleefd en onderdanig en begroef den prins onder allerlei titels en Oostersch getinte eerbiedsbetuigingen, maar niettemin wekte hij toch den indruk, dat hij niet eenvoudig de zaakwaarnemer van Kadir was, doch diens welwillende vriend, die hem, Kadir, wel weer wilde helpen. Maar tot zijn spijt kon dat niet dadelijk gebeuren, want hij, De Kay, moest onmiddellijk voor een heel belangrijke zaak naar Weenen. Of Kadir maar wilde meereizen? Men stelle zich voor, dat een Amerikaansche burger den opvolger der sultans van Boedapest naar München laat komen en hem dan kalm voorstelt nog even mee te gaan naar Weenen — en men bedenke daarbij, hoe de sultan vroeger behandeld werd als iemand, die ver boven

Overzicht van Boedapest, de stad waar Abdul Kadir en enkele zijner familieleden de verandering der tijden, ook geldgebreken en armoede, zoo gevoelig ondervonden.

DE AVONTUREN DER ERFGENAMEN VAN DEN SULTAN VAN TURKIJE

Men begrijpt dat dergelijke toestanden niet een onbevangen, hartelijke familieverhouding bevorderden en dat dit alles nâwerkte, toen de tijd na den oorlog, de omwenteling en de verbanning, alles totaal veranderde voor de leden der sultansfamilie. Eveneens is het te begrijpen, dat na eenigen tijd de prins en prinsessen wantrouwig werden en bezorgde gedachten lieten gaan over hun kolossale erfenis, over de rol van John de Kay en de capaciteiten van Kadir, om over hun aller belang te waken. Prinses Chadije was de eerste, die haar wantrouwen en ongeduld metterdaad liet blijken; zij wilde meer gang in de behandeling van de erfenskwestie zien en meende dat te bereiken, door haar belangen toe te vertrouwen aan het Parijsche advocatenkantoor van Millerand. Wanneer John de Kay wist dat hij niet meer alleen in de zaak stond en dus kon doen en laten wat hij verkoos, aldus oordeelde zij, zou hij wel vlugger te werk gaan en eindelijk eens resultaten van zijn bemoeiingen geven. Millerand meende zijn eersten goeden zet te doen, door den secretaris van John de Kay, Bennett (die De Kay in Constantinopel reeds terzijde had gestaan om een audiëntie in het sultanspaleis te verkrijgen), aan zijn bureau te verbinden. Inderdaad verdween Bennett plotseling, toen hij in naam van De Kay aan Abdul Kadir 2000 dollar bracht; De Kay beweerde dat hij 20.000 dollar had gestuurd, terwijl Kadir zeide slechts 2000 te hebben ontvangen, terwijl Bennett „geen kwitantie had gevraagd, omdat hij een prins van den bloede met zulke formaliteiten niet lastig wilde vallen". Hij werd door zijn nieuwe principaal dadelijk naar Athene gezonden, maar kon daar weinig doen, want hij werd er gearresteerd en opgesloten. Men vermoedde dat John de Kay, die overal veel invloed had, hieraan niet vreemd was; de Parijsche advocaten beschikten echter ook over macht en invloed en stelden alles in het werk, om hun afgezant in vrijheid te krijgen;

Prinses Meziette, een der twee echtgenooten van Abdul Kadir, met haar dochttertje Safette.

Het huis in Boedapest, waar Abdul Kadir, later ook prinses Medidje, woonde.

het gelukte hun ook, doch pas na enkele maanden. De strijd kon weer voortgezet worden.

Die strijd werd nog ingewikkelder, doordat het een internationale kwestie was geworden. Er waren n.l. in Engeland en Italië aanspraken gemaakt op enkele deelen der goederen van de sultansfamilie, omdat die goederen door de nieuwe grensregeling op Engelsch en Italiaansch grondgebied waren komen te liggen. Dat deze aanspraken ten slotte werden afgewezen (er was een internationaal scheidsgerecht voor ingesteld) was gedeeltelijk te danken aan het werk van een vroegeren vertrouwensman van den sultan. Dat was de lijfarts van Abdul Hamid, dr. Sami Günzburg, een Poolsche Israëliet, die door den sultan tot de waardigheid van Bey was verheven. Onder het nieuwe bewind moest dr. Günzburg natuurlijk afstand van zijn titel doen, maar hij wist toch het vertrouwen van de regeering te winnen, ofschoon hij zijn vroegeren heer trouw bleef en onbevreesd opkwam voor de belangen van de sultansfamilie. Deze schreef het dan ook aan hem toe, dat het bovengenoemde scheidsgerecht een beslissing te haren gunste nam.

Nu deze kwestie geregeld was, besloot John

EN DE MILLIONNAIR

de andere, de gewone menschen stond! De arme Kadir moet daar in München voor den zooveelsten keer scherp gevoeld hebben, dat de tijden wel eenigszins veranderd waren.

Maar hij had geld nodig, De Kay had 't hem beloofd — hij ging dus mee. Terwijl de bagage naar beneden werd gebracht, kwam hij met De Kay overeen, dat hij 30.000 dollar zou ontvangen als hij van zijn kant moeite zou doen, om zijn familieleden er toe te brengen, alle zaken weer uitsluitend en alleen aan John de Kay toe te vertrouwen. Hij beloofde dit graag, in de hoop dat hij het geld hier en nu zou krijgen en hij dus de reis niet behoefde mee te maken. Maar John de Kay bracht geen dollar te voorschijn en geleidde den prins met veel plichtplegingen naar zijn auto. Met een snelheid, die den prins urenlang in doodsangst hield, ging het op Weenen af; De Kay praatte voortdurend over alles en nog wat en zag schijnbaar niet, dat „Zijne Hoogheid” zich allesbehalve prettig voelde; een verzoek om langzamer te rijden, hoorde hij evenmin; Kadir nam toen zelf maar de leiding, beval den chauffeur te stoppen en liet zich doodsbalek in het gras langs den weg vallen. Het duurde een half uur eer hij weer instapte, onder de stellige verzekering dat hij bij het eerste station het beste de reis per trein zou voortzetten. John de Kay was zoo genadig hierin toe te stemmen; in Weenen zouden zij elkaar weerzien.

De 30.000 dollar had Kadir nog niet.

In Weenen, waar hij zich zoo vlug mogelijk weer bij den Amerikaan vervoegde, ging zijn hoop weer niet in vervulling. Hij had reeds het voornemen gemaakt dadelijk naar zijn woning in Boedapest terug te gaan en John de Kay alleen te laten, maar hij was niet opgewassen tegen zijn zaakwaarnemer, die hoe langer hoe brutaler werd. Inplaats van bankpapier kreeg Kadir een uitnodiging om mee naar Albanië te gaan, waar De Kay verschillende zaken moest regelen; de Albaneesche consul-generaal had hem daartoe in Weenen een bezoek gebracht, maar deze kon onverrichterzake weer naar huis gaan, want de Amerikaan wilde de kwestie met koning Zogu persoonlijk bespreken! Kadir, noodgedwongen, stapte weer in den trein, een extra-trein natuurlijk, want op andere manier maakte John de Kay zelden van de spoorwegen gebruik. Eindelijk, in Graz, kreeg Kadir zijn 30.000 dollar; daarvoor had hij dus, volmaakt overbodig, de spoorreis van Boedapest naar München en terug naar Graz moeten maken. Alle teleurstelling en minder prettige behandeling waren echter

door den in dat opzicht nog kinderlijken prins vergeten, zoodra hij het geld zag. Er werd allerhartelijkst afscheid genomen, De Kay reisde verder naar Albanië en Kadir ging terug met Landau en mr. Grey, een secretaris van De Kay. In Boedapest werd overnacht in het hotel, waar eenige dagen tevoren door De Kay een halve verdieping gereserveerd was, die hij nog niet had afbesteld, ofschoon hij er geen gebruik van had gemaakt. Mr. Grey stelde voor om de 30.000 dollar in de safe van het hotel te deponeren; aldus geschiedde, in tegenwoordigheid van Kadir, Landau en den directeur van het hotel; den volgenden dag zou het geld naar de bank gebracht worden.

Maar de volgende dag bracht een nieuwen slag voor Kadir: mr. Grey was verdwenen. Het geld ook.

John de Kay, die een abnormaal verlangen naar „roem” en rumoerig eerbewijs scheen te hebben, had er voor gezorgd dat men in Albanië wist, welke bijzondere figuur het land kwam bezoeken. Voorzover er niet genoeg reclame was gemaakt, vulde hij dit zelf aan, toen hij er eenmaal was; hij huurde bijv. een schip, liet het gauw-gauw pronkerig versieren als een luxe-jacht en deed aldus zijn intocht in Ragusa. Geen wonder dat iedereen in deze stad naar de haven liep om te zien, welke Oostersche potentaat of buitenlandsche vorst daar arriveerde. In het hotel, waar hij naar gewoonte weer een geheele étage had gehuurd, had de vreemde Amerikaan, bij wien men langzamerhand een geestesafwijking zou veronderstellen, weer een nieuwe gril: niemand mocht op de eerste verdieping komen, zolang Zijne Majesteit de Amerikaanse Geldman daar logeerde. Voorts had men iets tegen den hotelportier; diens gezicht beviel hem niet. De directeur

Ezturol (links) en Aladdin, de twee zoontjes van Abdul Kadir.

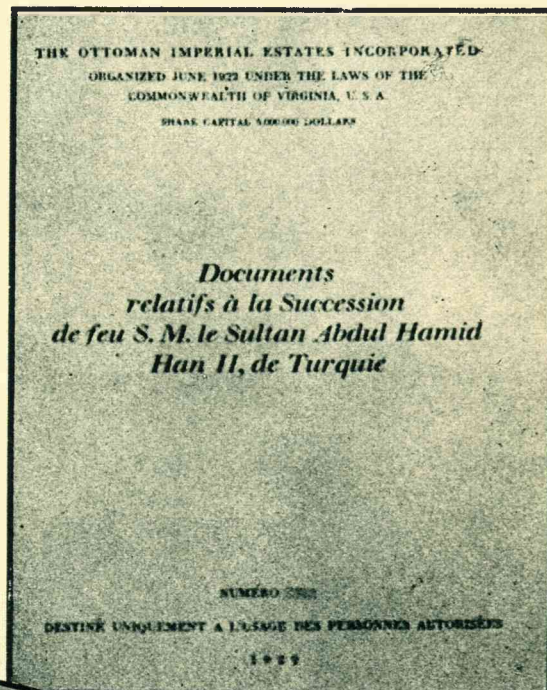

werd ontboden en kreeg te hooren, dat de portier dadelijk ontslagen moest worden; de man had ruggegraat genoeg om een verklaring voor dezen onredelijken eisch te vragen en den portier in bescherming te nemen.

„Goed,” zei John de Kay, „stuur me dan maar den eigenaar van 't hotel.”

De eigenaar kwam en probeerde vruchteloos zijn raren gast tot andere gedachten te brengen. „Als u niet wilt, ontslaik hem zelf,” verkondigde John de Kay. „Wat kost uw hotel?”

De eigenaar noemde een onwaarschijnlijk hoogen prijs, stellig overtuigd dat het te hoog zou zijn. Maar De Kay accepteerde den prijs en betaalde contant met obligaties van een Mexicaansche staatslening.

Het titelblad van het voornaamste dossier der „Ottoman Imperial Estates Incorporated”, de maatschappij van John de Kay ter liquidatie der sultans-erfenis.

„Mexico is er goed voor, nietwaar?” vroeg hij.

De eigenaar beaamde dat, en Mexico was er ook inderdaad goed voor — maar in dat land was sinds de uitgifte van de lening een onrustige regeeringswisseling geweest, waardoor de papieren niet bepaald in waarde waren gestegen.

Aldus kwam John de Kay nog in een klein schandaaltje dat voor hem echter geen ernstige gevolgen had, omdat hij zijn hotel nooit in bezit genomen heeft. De arme portier kon dus zijn baantje houden.

John de Kay maakte op 'n eigenaardige manier gebruik van 't koersverschil tusschen den machtigen dollar en de bescheiden Albaneesche dinar, die bewijst dat deze vreemde financiële grootheid in sommige opzichten nog een kind was. Voor 1 dollar kreeg hij heel wat dinars, zoodat het hem niet eens zoo buitensporig veel kostte, om in waarheid met geld te gooien. Hij liep met zakken vol geld door de straten van Ragusa en strooide de munten rond — een vlugge manier om populair te worden. En populair werd hij; zoo gauw hij op straat verscheen, volgde hem natuurlijk 'n joelende en juichende menigte, en dit streefde den Amerikaan, die toegejuicht wilde worden en er van hield als een wel-doende vorst door zijn onderdanen begroet te worden.

(Wordt vervolgd)

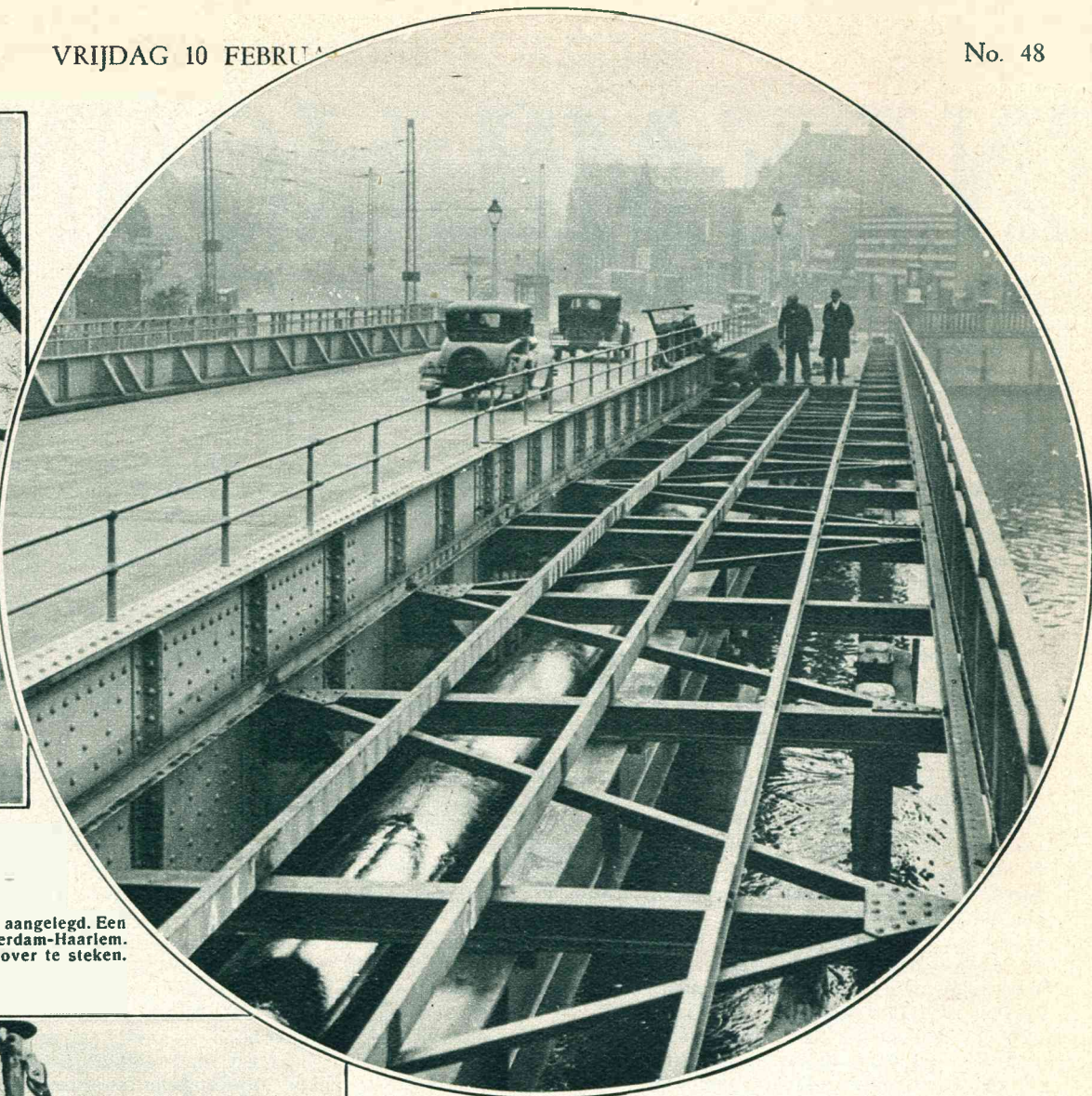
Ragusa, de Albaneesche stad, waar John de Kay met zooveel pracht en vertoon zijn intrede deed. (Zie artikel).

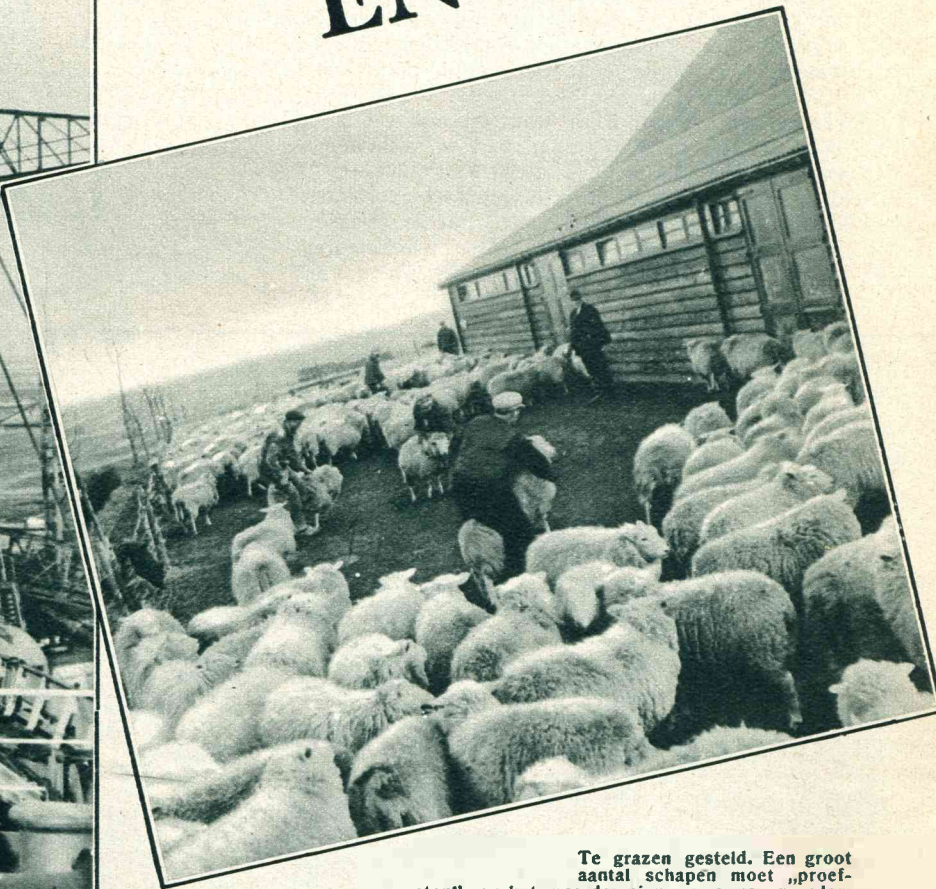
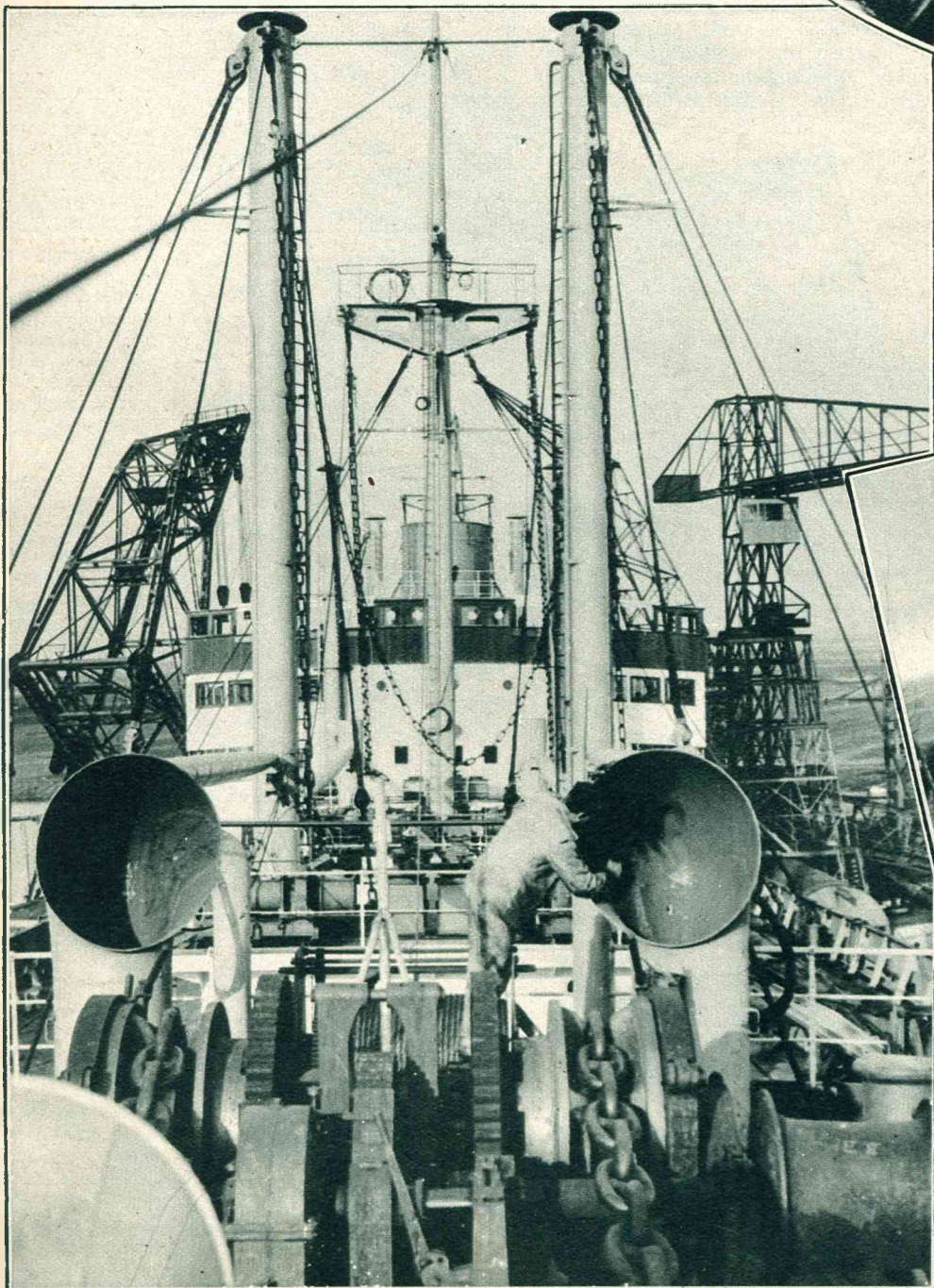

Het oude vrouwen-, mannen- en bestedelingenhuis der Nederduitsch Hervormde Gemeente te Amsterdam, gevestigd in het bekende fraaie gebouw aan den Amstel, bestaat 22 Februari a.s. 250 jaar.

Terzijde op de brug bij Halfweg wordt een rijwielpad aangelegd. Een belangrijke verbetering op het drukke traject Amsterdam-Haariem. Nu behoeven de wielrijders den rijweg niet meer over te steken.

VAN HIER EN DAAR

Te grazen gesteld. Een groot aantal schapen moet „proefeten” van het gras der nieuwgewonnen gronden, om te onderzoeken of de dieren het gewas aldaar kunnen verdragen.

Het voor Noorsche rekening door de Nederlandsche Scheepsbouw Maatschappij te Amsterdam, gebouwde motorschip „Moldanger”, dat naar men zich zal herinneren het vorig jaar in brand vloog, is thans hersteld en zoo goed als gereed.

De wil van het volk.

HET TEEKEN DES KRUISES

Cecil B. de Mille heeft ongetwijfeld capaciteiten. Maakt hij daar echter gebruik van, dan kost het de film-firma, in casu Paramount, handen vol geld, doch men krijgt er waar voor. Desnoods laat hij heele Romeinsche steden op de Hollywoodsche terreinen verrijzen en laat hij in de straten speciaal voor die gelegenheid uit hun graf gehaalde Romeinsche groot heden wandelen. Al de statie en de pracht, al de zeden, gebruiken en gewoonten, zoowel de goede als de kwade, worden door hem te voorschijn getooverd en gefilmd. Hij was het ook die in „De Tien Geboden“ de Roode Zee nog eens in tweeën liet splitsen en die de indanthren-film Koning der Koningen maakte, welke om haar geweldige ensceenering zoo'n grooten indruk maakte. In deze laatste film The Sign of the Cross moet hij al zijn vorige scheppingen nog overtreffen, zoodat degenen, die door de vorige films hun hart aan hem verpandden, zich nog sterker aan hem verknocht zullen voelen. Nog kan worden opgemerkt, dat, naar men verzekert, de actrices historisch volkomen verantwoorde copieën van de toiletten uit dien tijd dragen.

De gladiatoren na den strijd. Volgens het gebruik werd de tegenstander met een net roerloos gemaakt en dan besliste het volk door het op- of neersteken van den duim over het behoud of einde van diens leven.

Elissa Landi als de martelares.

DE UITGANG VAN AMSTERDAM

MORGENSCHEMERING

door

K. R. G. BROWNE

Het feest was voorbij.

Mevrouw Tennant wenkte een jongeman, die met den hoed in de hand uit de kleedkamer kwam.

„Peter,” verzocht ze, „wil jij Conny Hamilton thuisbrengen? Ze woont een straat verder dan jij.”

Peter Loring's oogen begonnen te schitteren en hij knikte gretig, want Conny Hamilton was een bijzonder knap meisje, en Peter, die haar op Mevrouw Tennant's partij voor het eerst ontmoet had, zou haar zelfs met het grootste genoegen naar Hull, Honolulu of een nog verder gelegen oord hebben begeleid, als dat van hem verlangd was.

„Een straat verder?” informeerde hij. „Hoe is het in vredesnaam mogelijk, dat ik dat in al de zes-en-twintig jaren van mijn leven nooit ontdekt heb! Ik zal juffrouw Hamilton veilig thuisbrengen, hoor, Susan.”

„Ik vind het heel vriendelijk van u,” verklaarde het meisje zelf, „maar u hoeft u geen moeite te geven. Ik kan heusch wel alleen gaan.”

„Geen sprake van,” protesteerde Peter. „U behoort op dit uur een begeleider te hebben en als zoodanig ben ik aangewezen. Nu, dag, Susan, nog wel bedankt. We zullen maar een taxi nemen, juffrouw Hamilton.”

Het grootste deel van hun korten rit bewaarde het jonge meisje het stilzwijgen; ze leunde met gesloten oogen in de kussens. En Peter vond het best zoo, want het gaf hem gelegenheid haar ongestoord gade te slaan. Nog nooit, geloofde hij, had hij zoo'n volmaakt neusje, zoo'n fijne kin en zoo'n mooien, edelen mond gezien! En dan te bedenken, dat ze dicht bij hem woonde, zonder dat hij er ooit een flauw idee van had gehad... Hij was nog over dit haast-onbegrijpelijke feit aan het napeinzen, toen de taxi stopte en juffrouw Hamilton met knipperende oogleden recht op ging zitten.

„Hier zijn we er,” zei ze. „Ik ben bang, dat u mij erg onbeleefd zult vinden, meneer Loring, maar ik ben vreeselijk slaperig. Het is warempel ook al vier uur! Nu, goeden nacht en vriendelijk bedankt.”

„Ik zal u tot de deur brengen en dan verder naar huis wandelen,” was Peter's bescheid.

Hij stapte uit, betaalde den chauffeur en de auto reed weg. Juffrouw Hamilton, die op haar begeleider had gewacht, liep naar een groen-geschilderde voordeur, waaraan een koperen klopper bevestigd was, maar op de stoep bleef ze plotseling met een kreet van schrik staan.

„Lieve deugd, ik heb mijn sleutel thuisgelaten!” hijgde ze.

„Wat?” kwam het over Peter's lippen. „Is het heusch?”

„Ja,” hernam het meisje op een wanhoopstoon, nadat ze nog eens in haar handtaschje gezocht had. „Wat moet ik nu beginnen?”

„Kloppen, of bellen — of allebei,” stelde de praktische Peter voor.

„Dat geeft niets.”

„Waarom niet? Is er niemand in huis?”

„Alleen mijn oom en hij is...”

„Doof?”

„Neen, alleen maar onhandelbaar.”

„U bedoelt toch niet, dat hij weigeren zal u binnen te laten?” vroeg Peter verschrikt.

„Dat bedoel ik helaas wel. Ziet u, de kwestie is, dat hij mij verboden had naar de partij te gaan. Hij is nogal... excentriek; hij is een tegenstander van dansen. Ik heb me nu al twee jaar in zijn vooroordeel geschikt, maar dezen keer was het mij te machtig... ik moest er eens uit breken. Ik kon gewoonweg niet anders.”

„Wat u gelijk had! Ik heb niet het genoegen, uw oom te kennen, maar hij schijnt inderdaad een eigenaardig heerschap te zijn. Hoe lang zal hij u hier zoo laten staan, denkt u?”

„Dat mag Joost weten! Hij beweerde, dat als ik tegen zijn wensch, neen tegen zijn bevel in, naar het feest bij mevrouw Tennant ging, ik niet behoefde terug te komen. Dat meende hij natuurlijk niet, maar hij is zoo vreeselijk driftig en hij laat

mij zeker niet binnen, voor hij gekalmeerd is. Maar de werkster komt om acht uur en die heeft een sleutel.”

„Och kom,” lachte Peter ongeloovig. „We leven in 1933 en niet in 1860. Laat ik het maar eens probeeren.”

Behalve van een klopper was de deur ook voorzien van een bel. Hij belde lang en dringend, maar zonder het minste resultaat. In huis bewoog zich niets. Hij belde weer — nog langer en nog dringender, maar zijn tweede poging had evenmin succes. Toen probeerde hij het voor de afwisseling met den klopper, maar ook het krachtadig gebons, dat een doode uit zijn graf zou hebben gewekt, werkte niet als een „Sesam open u”.

„Ziet u wel?” zuchtte juffrouw Hamilton. „Dat is nu echt oom Steven — de vleeschgeworden koppigheid, weet u. En nu begint het warempel nog te regenen op den koop toe.”

Het was zooals het meisje zei — groote, dikke droppels kletterden op Peter's hoogen hoed.

„Ja, maar dat gaat zoo toch maar niet!” riep Peter, in wien de ridder wakker werd. Wat voor soort oude idioot was dat, die een nichtje als juffrouw Hamilton kalmweg 's nachts buiten in den regen liet staan? vroeg hij zich met diepe ergernis af.

„Laat ik het nog eens probeeren,” vervolgde hij en tegelijk greep hij opnieuw den klopper en klopte tot zijn arm er pijn van deed en de zweetdroppels op zijn voorhoofd parelden. Hij klopte, tot juffrouw Hamilton de handen voor de ooren hield en hem dringend verzocht er mee uit te scheiden. Hij klopte tot een bovenvenster in het huis naast-aan woest opgeschoven werd en een zwaar voorwerp uit den hoogen kwam suizen, rakelings langs hem heen vloog en met een smak op de stoep terecht kwam, vanwaar het de treden afdanste om eindelijk op straat te blijven liggen. Een nijldige, slaperige stem grauwde een minzamen ochtendgroet, die niet voor herhaling vatbaar is en toen werd het venster weer met een kwaadaardigen duw omlaag gedrukt.

„Wat was dat?” vroeg Peter, opschrikkend uit zijn toegewijde klopperij.

„Een schoen,” lichte juffrouw Hamilton in. „U moest er nu heusch maar mee ophouden, meneer Loring,” voegde ze erbij. „U hebt meneer Handyside van hiernaast wakker gemaakt en die heeft ook al zoo'n vreeselijk humeur. Houdt u er alstublieft mee op, hij is in staat de politie te halen.”

„Maar u kunt toch 's morgens om vier uur hier niet op de stoep gaan zitten wachten, tot de werkster komt?” bracht hij verontwaardigd in het midden. „Het gaat bovendien hoe langer hoe harder regenen. Kunt u er aan den achterkant niet in?”

„Het is te probeeren,” was het weifelende antwoord.

Ze liepen met vlugge passen naar een zijstraat een tiental meters verderop, sloegen die in en kwamen zoo bij een smal pad tusschen de achtertuinen der aan twee hoofdstraten gelegen huizen. Het pad was aan beide zijden door schuttingen omzoomd en bij een poortje in een van deze afscheidingen bleef juffrouw Hamilton staan.

„Dit is de achterkant van onzen tuin.” Ze rammelde aan den deurknop. „O lieve deugd,” zuchtte ze toen, „ik dacht er zoo gauw niet aan, dat oom Steven het poortje 's avonds altijd sluit.”

„Blijft de sleutel erin?” informeerde Peter.

„Ik geloof van wel.”

„Een oogenblikje dan.” Peter pakte een vuilnisbak, die zich daar gelukkigerwijze juist bevond,

duwde dien met veel lawaai tegen de schutting en klom toen lenig en kwiek er over heen. Een paar seconden later was de poort open en stond het meisje naast hem in den tuin.

„Kijk, daar staat een venster open,” wees hij. „Maar dat is op de eerste verdieping. We kunnen er toch niet inklimmen...”

„U niet, maar ik wel. Enfin, laten we eerst eens op den beganen grond kijken, of daar misschien iets open is.”

Maar zoowel de achterdeur als de ramen op de benedenverdieping bleken alle goed gesloten.

„Er zal niets anders opzitten, dan van dat bovenvenster gebruik te maken,” verklaarde Peter, die niet te ontmoedigen was. „Waterton, kolenschuur, regenpijp — dat is de route. Waar komt dat raam eigenlijk op uit? Ik heb weinig lust om boven op uw oom te belanden...”

„Het is van het portaal op de eerste verdieping. Maar, meneer Loring, u kunt toch niet...”

Peter trok zijn overjas uit en drukte zijn hoed vaster op het hoofd. „Hallo — het gaat nóg 'n beetje harder gieten. Gaat u maar naar de voordeur, onder de portiek schuilen, juffrouw Hamilton; hier hebt u nergens beschutting. Ik ga naar binnen, en dan heb ik de voordeur in een wip open.”

Het meisje keek hem meewarig aan.

„Maar als u oom Steven tegenkomt, wat...”

„Dan zal ik mij voorstellen, dat is eenvoudig genoeg. Gaat u nu — als u zich niet haast, wordt u tot op uw huid nat.”

„Maar...”

„Toe nu,” drong Peter aan. En na eenige aarzeling ging het jonge meisje, want het regende nu pijpenstelen...

Peter keek haar na, terwijl ze zich langs het pad naar de zijstraat spoedde. Toen liep hij naar de waterton en heesch zich tot op den rand, met de bedoeling vandaar op het dak van het kolenschuurtje te springen om zoo de regenpijp te bereiken. Een seconde later evenwel stond hij, niet op het schuurtje, maar tot zijn innige verbouwereerdheid tot aan zijn knieën in het water. De ton was oud en weinig geschikt als startplaats voor amateur-inbrekers. Het vermolmd deksel was onder Peter's gewicht bezweken en dies plonsde hij een halven meter in het water en in ellendig koud water bovendien.

Maar het duurde niet lang, of zijn ondernemingsgeest keerde alweer terug. Hij slikte eenige minder sierlijke uitdrukkingen in, klauterde weigemoed aan wal en begon zijn broekspijpen uit te wringen. Een minder energiek man zou na dezen tegenspoed de expeditie waarschijnlijk opgegeven hebben, maar Peter was van ander hout gesneden en de gedachte aan Conny Hamilton, die vol vertrouwen op zijn moed en doortastendheid in de portiek stond te wachten, inspireerde hem tot groote daden.

Hij vermeed thans de verraderlijke waterton, nam een stouten sprong en slaagde er na een hevig gewring en gespartel in, zich op het dak van de kolenschuur te hijschen — maar niet zonder dat een uitstekende spijker zijn toch reeds verformfaaide broek openreet. Toen hij wat op adem gekomen was krabbelde hij overeind, omklemd de regenpijp en begon te klimmen.

Het open venster was niet meer dan anderhalven meter boven zijn hoofd, maar toen hij het bereikt had, had hij het gevoel alsof hij weken achtereenvolgend aan het klimmen was geweest; zijn handen, knieën, schenen en humeur waren in een jammerlijken toestand. Het laatste werd er niet beter op, toen, terwijl hij zich over den vensterbank werkte, zijn hooge hoed — een spiksplinternieuw exemplaar — van zijn hoofd schoot, naar beneden zeilde en daar met een doffen plons in de waterton terecht kwam, op de ongewisse baren waarvan hij bleef dobberen. Het was een allesbehalve vroolijke Peter, die naar binnen klauterde en op het portaal bleef staan luisteren, hijgend als een uitgeputte hond. In huis was het doodstil, beangstigend stil; vóór hem lag de trap, de trap die naar de benedenverdieping en naar de gang leidde, waarachter juffrouw Hamilton stond te wachten.

Peter maakte aanstalten om met de uiterste behoedzaamheid den tocht trap-afwaarts te aanvaarden.

Maar hij was nog niet verder dan twee treden gekomen, toen hij plotseling onbeweeglijk bleef staan. Beneden was een deur open gegaan en een man kwam met een vaartje de trap op. Een kleine man was het, met een kaal hoofd en in een slordig pak; een man die van alles kon zijn, van een butler in burger af tot een colporteur van romans-in-afleveringen toe. En hij had zoo'n haast, dat hij de trap al halverwege op was, voor hij Peter in de gaten kreeg. Toen het zoover was, stiet hij een verwensching uit en bleef staan, alsof hij plotseling verstand was; schrik en verbazing teekenden zich op zijn gezicht af.

„Eh... goeden morgen,” verbrak Peter eenigszins zenuwachtig het vreemde zwijgen. „U bent zeker meneer... oom Steven?”

De ander keek hem onnoozel aan, maar gaf geen antwoord.

„U behoeft niet te schrikken,” vervolgde Peter op geruststellenden toon en al wat zekerder van zichzelf. „Ik ben geen inbreker. Ik heb juist uw nichtje thuisgebracht van een partij en ze merkte, dat ze den sleutel vergeten had. Niemand hoorde ons bellen en kloppen en toen bleef er niets anders over, dan dat ik maar naar binnen klom om de deur voor haar te openen. Ik geef toe, dat het deksels brutaal is, maar ik kon haar toch niet al dien tijd in den regen laten staan?”

„Drommels,” zei oom Steven met 'n allermist beschaafdklinkende stem. „Is dat iemand aan het schrikken maken, jongeman?”

Het pleit voor Peter's zelfbeheersching, dat hij nauwelijks iets van zijn verrassing liet blijken. Juffrouw Hamilton had overigens niets te veel gezegd met haar bewering, dat haar oom een zonderling sujet was.

„Dacht dat er inbrekers waren,” vervolgde oom Steven, met een grijns, die een zeer onregelmatig gebit liet zien. „Wat maak je voor herrie over m'n nichie?”

Neen, oom Steven's dialect en woordenkeus waren beslist niet die van een gentleman, constateerde Peter tot zijn leedwezen.

„Ze staat buiten te wachten,” legde hij beleefd uit. „In den regen. Hebt u mij zoo straks niet hooren kloppen?”

Oom krabde zich peinzend achter het oor.

„Nou je 't zegt, ik dacht strakkes wel, wat is dat tocht voor een getik. Maar ik was in de keuken en mijn gehoor is niet wat het placht te wezen.”

„Juist,” zei Peter, een beetje sceptisch. „Maar zoudt u haar nu eens niet binnen laten? Ze zal anders nog kou vatten.”

„Zeker,” sprak oom Steven vriendelijk. „Zeker! Gaat u maar mee.”

Hij draaide zich om en dribbelde vlug de trap af. Maar toen ze de hall bereikt hadden, bleef Peter staan en hief waarschuwend de hand omhoog.

„Wat is dat?” vroeg hij. „Ik dacht dat u alleen in huis was.”

„Wat bedoel je?” klonk scherp de wedervraag.

„Dat doffe geluid. Het lijkt wel of boven iemand loopt.”

„O, dat?” bromde oom Steven. „Dat is hier-naast; die idioot is dol op timmeren en hij is niet gelukkig, als hij niet ergens op slaan kan.”

„Op dezen tijd?” informeerde Peter verbaasd.

„Op iederen tijd van den dag en van den nacht,” bevestigde oom Steven, met een ernstigen hoofdknik. „Het is een ziekte bij dien man.” Terwijl hij sprak, stapte hij plotseling opzij en opende een deur rechts in de hall — de deur, waar Peter hem kort tevoren had zien uitkomen. „Ga naar binnen,” noodigde hij.

„O, neen, dank u,” weerde Peter beleefd af. „Ik zal niet langer blijven dan nodig is. Als ik maar weet, dat juffrouw Hamilton...”

„Vooruit, erin!” drong oom Steven met een vroolijke grijns en het volgende oogenblik legde hij een groote hand tegen Peter's rug en gaf hem een fikschen duw. Peter, hierop niet verdacht, verloor zijn evenwicht en kwam op den grond terecht. Toen hij weer overeind gescharreld was, wilde hij zich verontwaardigd naar zijn aanvaller keeren, maar op hetzelfde moment werd de deur met een smak dicht gegooid en de sleutel in het slot omgedraaid.

Peter klopte gebiedend op de deur en riep met donderende stem:

„Hallo! Laat mij er alstublieft uit. Ik moet naar huis.”

Peter stond op het punt, nog eens een ernstig beroep te doen op oom Steven's menschelijke gevoelens, toen hij aan het andere eind van de kamer nog een deur ontdekte. Hij haastte zich erheen en was even verbaasd als opgelucht, toen hij merkte, dat de deur niet gesloten was. Zij voerde ook in de hall en Peter kwam aan den voet van de trap uit. Juist gaf hij zich rekenschap ervan, waar hij zich bevond, toen een geheimzinnig iets door de lucht suisde, dat hem een hevigen slag op het hoofd toebreacht, terwijl een luide, woedende stem bulderde:

„Daar heb ik je dan!”

De ongelukkige Peter wankelde half verdoofd tegen den muur; heel den sterrenhemel zag hij voor zijn oogen schitteren en de hall, met trappenhuis en al, draaide vervaarlijk in het rond. Toen verdween het firmament weer, vloer, trap en wanden kwamen tot rust en voor zijn thans weer onbenevelde oogen zag hij — niet den grappigen oom Steven, die hem in de kamer had opgesloten, maar een volmaakt-nieuw personage in deze comédie vol verwikkelingen.

En bovendien geen gewoon personage: deze onbekende was de grootste en tevens angstwekkendste mannenfiguur, die Peter ooit aanschouwd had. Hij had een grooten arendsneus, een warrigen, rooden baard en diep-blaue oogen, die wild in het rond keken; zijn schouders waren zoo breed als de deuren van een gemiddelde hooischuur, terwijl zijn hoofd de zoldering bedenkelijk naderde. Hij was gedost in een hel-rose pyama, waarover hij een bonte kamerjapon, van het schreeuwendst-denkbare dessin had aangeschoten, terwijl zijn enorme voeten in roode pantoffels staken. In zijn krachtige rechterhand hield hij het voorwerp, waarmee hij Peter zoo zachtzinnig had begroet — een stevige heerenparapluie.

„Daar heb ik je dan, jou miezerig wurm!” verklaarde deze veelkleurige en onheilspellende verschijning, met een triomfantelijken blik op het regenscherm. „Ik zal je leeren bij nacht en ontij in mijn huis rond te sluipen, jou akelige melkmuil!”

's Mans woordenkeus was al even keurig als zijn kleedij.

Peter spande al zijn geestkracht in, om weer tot zichzelf te komen.

Dus zette hij een hooge borst, keek den reus vernietigend aan en vroeg, zich aanpassend aan diens woordenkeus en op laatlunkend-smalenden toon:

„Wie voor den drommel ben je, leelijk oud lijk?”

De man met den rooden baard was een dergelijke bejegening blijkbaar niet gewoon; hij bestierf het haast van ontsteltenis, zijn baard kwam in horizontalen stand, zijn oogen puilden uit hun kassen en zijn greep om de parapluie had iets titanisch.

„Ben ik een oud lijk?” brieschte hij met een stem, die sterk aan een dynamiet-ontploffing deed denken. „Durf jij dat te beweren, schelvisch met je spillebeenen en je bibberknieën? Ik zal dat ding, dat jij je gezicht noemt, direct den anderen kant uitslaan, misselijke mug!”

Peter was geen lam en het laatste deel van zijn avonturen had zijn humeur er niet bepaald op doen vooruitgaan. Maar thans was hij tot het uiterste gebracht door dien slag met de parapluie en den stortvloed van minachtende, zij het niet zonder welsprekendheid gekozen scheldwoorden, hem — en dat was het meest-ergerlijke-van-alles — met een stem als een brandklok in de ooren gebulderd door een menschelijken mammoet in een rose pyama.

Een roode nevel trok voor zijn oogen; zijn kin schoot naar voren en zijn rechtervuist omhoog. Het volgend oogenblik was er een geluid als van een natten zak, waarop met een knuppel geslagen wordt. Roodbaard, die een fikschen slag op zijn kaak gekregen had, wankelde achteruit en kwam met zoo'n smak tegen den muur terecht, dat het huis op zijn grondvesten daverde. Het was een mep, die een minder kolossaal man bewusteloos zou hebben doen neervallen. Zelfs de roode neus was een moment beduusd.

Maar het duurde niet langer dan een seconde; onmiddellijk was hij zichzelf weer en door de opening in zijn dicht-geplante aangezichtsharen scheen een sinistere grijns. Hij smeedde de parapluie neer en

begon zijn mouwen op te stroopen, zoodat zijn angstwekkende biceps zichtbaar werden.

„Ha!” spotte hij met onmiskenbaren, wreed en wellust. „Nu ga je eraan, mijn kleine, vroolijke Frans!”

En heel waarschijnlijk zou dit dreigement ook uitgevoerd zijn, althans voor een belangrijk percentage, wanneer op dat kritieke oogenblik niet luid op de voordeur geklopt was.

Roodbaard schrok, fronste de wenkbrauwen en bleef in zijn aanvalshouding staan.

„Wie voor den duivel kan dat zijn?” gromde hij, bitter teleurgesteld dat hij zoo plotseling gestoord werd in zijn simpel genoegen. Zijn blik bleef kwaad-aardig op zijn slachtoffer rusten, terwijl hij achteruit naar de deur liep.

„Blijf staan!” en zijn stem klonk als het gerommel van verren donder. „Ik ben direct weer bij je!”

Hij bereikte de voordeur, trok die open en op de stoep werden twee gestalten zichtbaar — het slanke figuurtje van Conny Hamilton en de imposante gestalte van een politieagent.

„Hallo!” was de eenige uiting, waartoe de man met den rooden baard zich in staat voelde, terwijl hij verbijsterd naar het tweetal staarde.

Peter zei heelemaal niets, de complicaties werden hoe langer hoe verbazingwekkender.

De agent tikte aan zijn helm en stapte gewichtig de hall binnen, op den voet gevolgd door juffrouw Hamilton, die er bleek en ontdaan uitzag.

„Kom binnen, agent!” noodigde Roodbaard vriendelijk voor zijn doen. „Ik weet wel niet, waaraan ik de eer van je bezoek te danken heb, maar u verschijnt in ieder geval op het juiste moment. Ik heb hier een presentje voor je.”

De agent keek Peter belangstellend aan, knikte toen ernstig en schraapte zijn keel.

„Nu, meneer,” verklaarde hij, „dat is de reden waarom ik hier kom. Ik surveilleerde op het pad achter dit blok huizen, toen ik dit jongmenschen langs een regenpijp naar boven zag klauteren. Ik riep hem toe, maar hij hoorde me zoogenaamd niet; toen ben ik den tuin ingelopen en heb nog eens geroepen. Maar onderwijl was hij al door het venster verdwenen, dus vond ik het maar het beste om voor aan het huis een kijkje te nemen. Ik heb zijn hoed,” voegde de agent er niet zonder trots aan toe en hij toonde triomfantelijk het druipende wrak van wat eens een elegante hooge hoed was geweest.

„Dit vond ik in de regenton,” berichtte hij. „Is de jongeman een kennis van u, meneer?”

„Een kennis van mij?” loeide Roodbaard. „Als je denkt, dat mijn kennissen er de gewoonte op na houden in mijn huis in te breken, mij in mijn slaapkamer op te sluiten, mijn zilver te stelen en me op mijn gezicht te slaan, heb je het mis, waarde heer. Deze kleine garnaal...”

„Oom Steven, hoe krijgt u het in uw hoofd? Dit is meneer Loring!”

„Wie is het?” barstte de reus uit. „Ken je dezen idioot dan, Conny?”

„Zeker ken ik hem. Maar hij is geen idioot! Wat denkt u wel? Meneer Loring heeft me thuisgebracht van de partij bij mevrouw Tennant. Hier voor de deur merkte ik, dat ik mijn sleutel thuisgelaten had. U wilde op ons kloppen niet opendoen, zoodat meneer Loring het venster van het trapportaal, dat toevallig openstond, ingeklommen is, om mij binnen te laten. En terwijl ik op de stoep stond te wachten, kwam de politie-agent, zoodat...”

Op dat gedenkwaardige oogenblik ontwaakte Peter, die al dien tijd als versteend den rooden neus had staan aanstaren, tot leven.

„Bent u... bent u oom Steven?” stiet hij ongeloovig uit. „Wie was die andere vent dan?”

„Welke andere vent?” riepen Conny en de reus uit één mond.

„Wel, die kerel dien ik op de trap tegenkwam en die mij in de kamer daar opsloot. Een klein ventje met een kalen kop. Hij zei, dat hij oom Steven was — of eigenlijk zei hij het niet met zooveel woorden, maar ik nam het als vanzelfsprekend aan en hij sprak het niet tegen.”

Een verwonderd zwijgen volgde op deze mededeeling. Toen schraapte de dienaar der gerechtigheid nogmaals zijn keel en nam de leiding.

„Het is het beste om bij het begin te beginnen, meneer,” adviseerde hij. „Vertelt u maar eens alle bijzonderheden. De zaak lijkt me, eerlijk gezegd, 'n beetje verward.”

„Ik lag in bed, rustig te slapen,” vertelde oom Steven, „toen ik wakker schrok door geklop op de straatdeur. Ik veronderstelde, dat het mijn nichtje was — ze was naar een of andere mallotige partij gegaan — en ik had mijn goede redenen om haar niet al te vlug open te doen. Na een poosje werd het geklop steeds heviger en ik besloot haar maar binnen te laten. Ik kwam uit bed en ontdekte, dat de deur van mijn slaapkamer van buiten was afgesloten. Ik luisterde, hoorde verdachte geluiden in huis en forceerde de deur. Daar had ik eenigen tijd voor nodig en toen ik op de gang kwam, zag ik dat 'n stuk of zes zilveren bekers — prijzen van bokswedstrijden — en nog enkele dingen van de tafel op het portaal waren weggenomen. Ik liep naar beneden en daar kwam opeens deze jeugdige windbuil uit den salon stuiven. Ik gaf hem een tik met mijn parapluie en hij stompde mij tegen mijn kaak. Stel je voor — mij — tegen mijn kaak!” herhaalde oom Steven, om goed te doen uitkomen, dat dit ongeloofelijke feit inderdaad had plaatsgegrepen. Ik stond juist op het punt om hem tot mosterd te slaan, toen jullie kwamen aanzetten. Dat is alles.”

„Dank u, meneer,” zei de politie-agent met een ernstigen knik. „Het sluit als een bus. En jij, jongeman, wat heb jij nu te beweren? Wat is dat voor een geschiedenis van een klein kereltje met een kaal hoofd?”

Peter, die met klemmende verbazing en ergernis naar oom Steven's relaas had geluisterd, had een heeleboel te beweren en dat deed hij ook. Geen enkel détail van zijn avonturen liet hij achterwege. Toen hij eindelijk zweeg, vroeg oom Steven op ongelooften toon:

„Hij sloot je in deze kamer op, zeg je? Maar je was niet opgesloten! Je kwam immers naar buiten vliegen...”

„Hij had de andere deur gesloten,” repliceerde Peter koel. „Ik denk, dat hij deze vergeten had.”

„Zoo, zoo, jongeman,” snoof oom Steven. „Wel, laat ik je dan zeggen, dat ik geen kleine, kaalhoofdige kereltjes ken en als dat het geval was, zouden zij niet midden in den nacht in mijn huis rondwandelen. En waar is die kleine vriend van je, met zijn kalen kop, dan nu?”

„Juist,” viel de politie-agent den spreker vol vuur bij. „Dat is het hem maar nèt! Waar is die knaap, dien je zegt dat je ontmoet hebt, jongeman?”

„Hoe kan ik dat weten?” antwoordde Peter boos. „Ik heb u gezegd, dat hij mij in die kamer duwde en er toen vandoor ging. Maar ik wil er een lief ding onder verwedden,” vervolgde hij tot oom Steven, „dat hij de man is, die u in uw slaapkamer heeft opgesloten en uw zilver weggenomen heeft.”

„Ik zou het met je eens zijn, als ik aan zijn bestaan geloofde,” verklaarde oom Steven grimmig. „Maar dat doe ik niet.”

„Oom Steven,” mengde Connie zich thans in het gesprek en haar stem trilde van verontwaardiging. „U denkt toch niet, dat meneer Loring de dief is? U bent gewoon niet goed wijs!”

„Heb jij dat heerschap vóór gisteravond of van nacht wel eens ontmoet, meisjelief?” informeerde oom Steven sarcastisch.

„Nee, maar...”

„Wat weet je dan van hem?”

Nu achtte Peter den tijd gekomen om weer aan het debat deel te nemen. Hij trilde van verontwaardiging.

„Als u denkt, dat u mij wegens diefstal kunt aanklagen,” begon hij woedend, „dan...”

„Makkelijk!” meende de politie-agent. „Praatjes vullen geen gaatjes, vriendlief.” En daarop tot den heer des huizes: „Wenscht u een aanklacht tegen dit jongmensch in te dienen, meneer?”

„Natuurlijk,” antwoordde oom Steven met iets van wreed plezier.

„In dat geval zal ik even een kijkje moeten nemen op de plaats, waar de diefstal gepleegd is, meneer,” deelde de politieman mede. „Boven, nietwaar?”

„Ja, ga maar mee!” Oom Steven liep de trap op en de agent wenkte den verdachte hen te volgen. Een oogenblik streed Peter tegen een aanvechting den man van den sterken arm tegen den grond te slaan en vervolgens zijn wraak op oom Steven te koelen met diens bloedeigen parapluie, maar zijn gezond verstand zei hem onmiddellijk, dat hij beter deed dit na te laten.

De agent volgde hem op de hielen; Connie, haar oogen fonkelend en haar wangen gloeiend van verontwaardiging, sloot den stoet.

„Dit,” lichtte oom Steven in, toen hij op het portaal gekomen was, „is de tafel. De bekers... wat is dat?”

Uit de hall drong een zwak geluid tot hen door. Als op commando keerden zij zich tegelijk om en zagen een kleine, kaalhoofdige gestalte bij de voordeur staan... iemand wiens schichtige houding duidelijk verried, dat hij een innigen hekel had aan onnodige publiciteit. En terwijl zij als betooverd stonden te kijken, werd de deur voorzichtig geopend en het mannetje met den kalen kop lichtte een voet op om weg te glippen naar de veiligheid buitenshuis.

Het was hem evenwel niet beschoren die te bereiken. Met een kreet, die uiting gaf aan zijn wild verlangen naar vergelding, kwam Peter in actie. Hij duwde den imposanten politie-agent opzij, schoot langs de ontstelde Connie en belandde met drie sprongen, die een kangoeroe geen oneer zouden hebben aangedaan, op den beganen grond. Zoo geweldig was zijn vaart, dat hij in de hall arriveerde, nog vóór de kleine kaalkop op de laatste der drie stoetreden, die naar den openbaren weg voerden, was aangekomen.

De vluchteling wierp een blik over zijn schouders en Nemesis vlak achter zich ziende, zette hij zijn machines op volle kracht-vooruit. Peter, in een spontane inspiratie, pakte oom Steven's parapluie, die in den strijd aan de hand van den roodgebaarden vechtersbaas ontvallen was, en stormde naar voren met dit wapen als een dreigend verlengstuk van zijn toch al niet korten arm. De haak, waar-

mede het regenscherm versierd was, greep den clandestienen gast keurig om den rechterenkel — het mannetje rees eenige centimeters boven den grond, maakte toen een salto mortale, dien men hem in een circus niet verbeterd had, en plofte eindelijk op het plaveisel met een smak, die hem van zijn adem beroofde. Twee seconden later was een stevige voet op zijn ruggegraat geplant en drukte hem onverbiddelijk omhoog.

„Hij zat in de kast onder de trap,” legde Connie uit, „en daar kon hij niet uitkomen, terwijl wij in de hall stonden. Hij moet zich dan hebben verstopt, toen hij u naar beneden hoorde komen en wachtte tot hij een kans kreeg om te ontsnappen. Dom, dat ik daar niet aan gedacht heb.”

„Ja,” gaf oom Steven zwakjes toe, een merkwaardig-nederige oom Steven, die zoo schaaplichtig keek, als het een man van zijn formaat en baardgroei maar mogelijk was.

„Trouwens, u had er ook aan moeten denken,” ging zijn nichtje voort. Haar stem klonk allesbehalve vriendelijk.

„Ja,” zei oom Steven ten tweeden male, even onderworpen als daarnet.

„Nu ziet u,” vervolgde Connie haar acte van beschuldiging, „wat de gevolgen zijn van uw onhebbelijkheid om mij buiten in den regen te laten staan en van uw kwaadaardig humeur.”

„Ja,” erkende oom Steven voor den derden keer. Hij slaakte een diepen zucht, wierp een ietwat-schuwen-blik op Peter en stak toen een hand-als-een-presenteerblad uit. „Ik heb me als een dwaas aangesteld,” zei hij, „Connie heeft gelijk. Neem me niet kwalijk.”

„Het heeft niets te beteekenen — we praten er niet meer over,” antwoordde Peter grootmoedig.

„Is dat alles wat u te zeggen hebt, oom Steven,” vroeg het meisje verontwaardigd, „na alles wat u hem hebt aangedaan?”

„Wat kan ik meer doen, dan mijn excuses aanbieden?” protesteerde oom Steven. „Nog eens: het spijt mij. Wat gebeurd is, is gebeurd, daar valt niets aan te veranderen. En vergeet niet wat je met mijn kaak hebt uitgevoerd, waarde heer! Blijf ontbijten, als je zin hebt...”

„Graag,” antwoordde Peter enthousiast.

„Blijf lunchen, theedrinken en dineeren,” zette oom Steven de reeks van invitatie kwistig voort.

Peter keek naar Connie en Connie keek naar Peter. Maar niet lang, want plotseling sloeg ze de oogen neer en scheen ze een bijzondere belangstelling te hebben opgevat voor het patroon van het vloerkleed. Ze deed dit echter niet, voordat Peter Loring gezien had, wat hij zien wilde.

„Met alle soorten van genoeg,” zei Peter opgevekt. „Het zal me buitengewoon aangenaam zijn.”

Een der uitgestrekte Hawaïaansche ananasplantages bij Honolulu. De hier afgebeelde planten zijn nog jong: zij hebben anderhalf jaar nodig, alvorens de vrucht gerijpt is.

Toen men nog niet landen kon, verdreven de expeditieleden den tijd met wandelingen over de schotsen.

HET ONBEKEND GROENLAND

Ofschoon de Noordelijke zoowel als de Zuidelijke Poolgebieden sinds 't begin van de twintigste eeuw steeds meer werden doorvorscht, blijven er nog enorme oppervlakten te doorzoeken. Zoo is Groenland wel in kaart gebracht en heeft men het Westelijke gedeelte van dit geweldige eiland meermalen grondig kunnen bestudeeren, maar de Oostkant is nog steeds een der geheimzinnigste, en daarom voor poolontdekkers een der aantrekkelijkste streken der arktische landen.

Sinds 't voorjaar van 1931 wordt Oost-Groenland onderzocht door een Deensche expeditie, welke onder leiding staat van den bekenden Pool-onderzoeker Lange Koch. De expeditie zal tot de herfst van 1934 haar werk voortzetten. In tegenstelling met de Westkust is de Oostkust van Groenland door een geweldige ijsbarrière afgesloten en dientengevolge slechts na het overwinnen van groote moeilijkheden te bereiken. Geen wonder dan ook, dat 't Oostelijk deel van Groenland slechts voetje voor voetje „veroverd” kon worden. In 1822 wist 'n Europeaan er door te dringen; maar eerst omstreeks 1900 slaagde men er in vast te stellen, dat zich aan de Oostkust van Groenland 't grootste fjordengebied der aarde bevindt, fjorden, die kilometers diep het land insnijden. Maar

Het kamp der Deensche Oost-Groenland-expeditie.

tot op onze dagen gelukte het niet, het land achter deze fjorden, het eigenlijke Oost-Groenland, te betreden, het land tusschen de kust en onmetelijke ijsvelden in het binnenland gelegen.

De Deensche expeditie, die dit onbekende gebied wil onderzoeken, beschikt over twee schepen, die er na wekenlangen arbeid in Augustus '31 in slaagden, de ijsmuur voor de kust te doorbreken en men kon 't land betreden. In één nacht sloeg men met medewerking van alle leden der expeditie een paar winterverblijven op, voorzien van alle comfort, zooals electrische licht, radio, draadloze telegrafie. In deze huisjes overwinteren nu een 16-tal kartographen, telegrafisten, zoölogen, sledenvoerders, poolonderzoekers. Tot begin November kan de expeditie ieder jaar het binnenland intrekken en daar onderzoekingen doen; de poolnacht, die van November tot het voorjaar duurt, noodzaakt hen de rest van den tijd binnenshuis te blijven.

In het voorjaar van 1932 trok men den Wordieglletscher, een van de geweldigste ijsvelden ter wereld, over en bereikte zoo over het ijs het beloofde land, dat zeer rijk bleek aan kolen, lood, zink. Deze bodemschatten zullen er wel niet vreemd aan zijn, dat tusschen Noorwegen en Denemarken geschillen rezen omtrent het eigendomsrecht op Oost-Groenland. (Zooals men zich herinneren zal, werden de pleidooien in dit souveriniteitsvraagstuk

De Wordieglletscher, die eerst moest worden overgetrokken, wilde men het achterland bereiken.

Oost-Groenland in den zomer.

Het moeilijke transport van de kust naar het binnenland.

Poolnacht.

Een volgepakte slee, gereed gemaakt voor een reis naar het binnenland.

Kampement aan een stille bocht.

men trof er den sneeuw-
haas en het muscusdier
aan, en talrijke andere
dieren, die thans in
Europa niet meer voor-
komen.

*

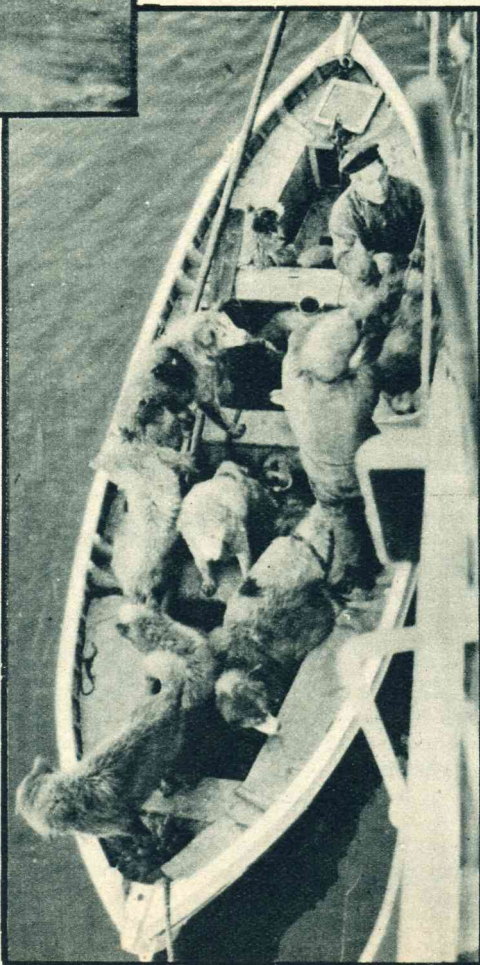
Zoo krijgt men door
deze Groenland-expedi-
tie ook meer inzicht in
het oer-verleden van
het eigen vaderland; de
onmetelijke ijsvelden im-
mers, die nu nog slechts
Groenland bedekken,
strekten zich eens uit
tot diep in Midden-
Europa.

zeer onlangs voor het Perma-
nent Hof van Internationale
Justitie te 's-Gravenhage ge-
houden).

Ook leverde de expeditie tot
nu toe belangrijk materiaal op
voor het vraagstuk van de
raadselachtige verdwijning der
Eskimobevolking uit dit ge-
bied. Een eeuw geleden moet
Oost-Groenland — getuigen nog
de talrijke aanwezige, maar
verlaten hutten — vrij dicht
bewoond zijn geweest. De ar-
cheologen der expeditie deden
belangrijke vondsten, welke
nieuwe theorieën over de ver-
huizing en ontwikkeling der
Eskimo-stammen mogelijk ma-
ken.

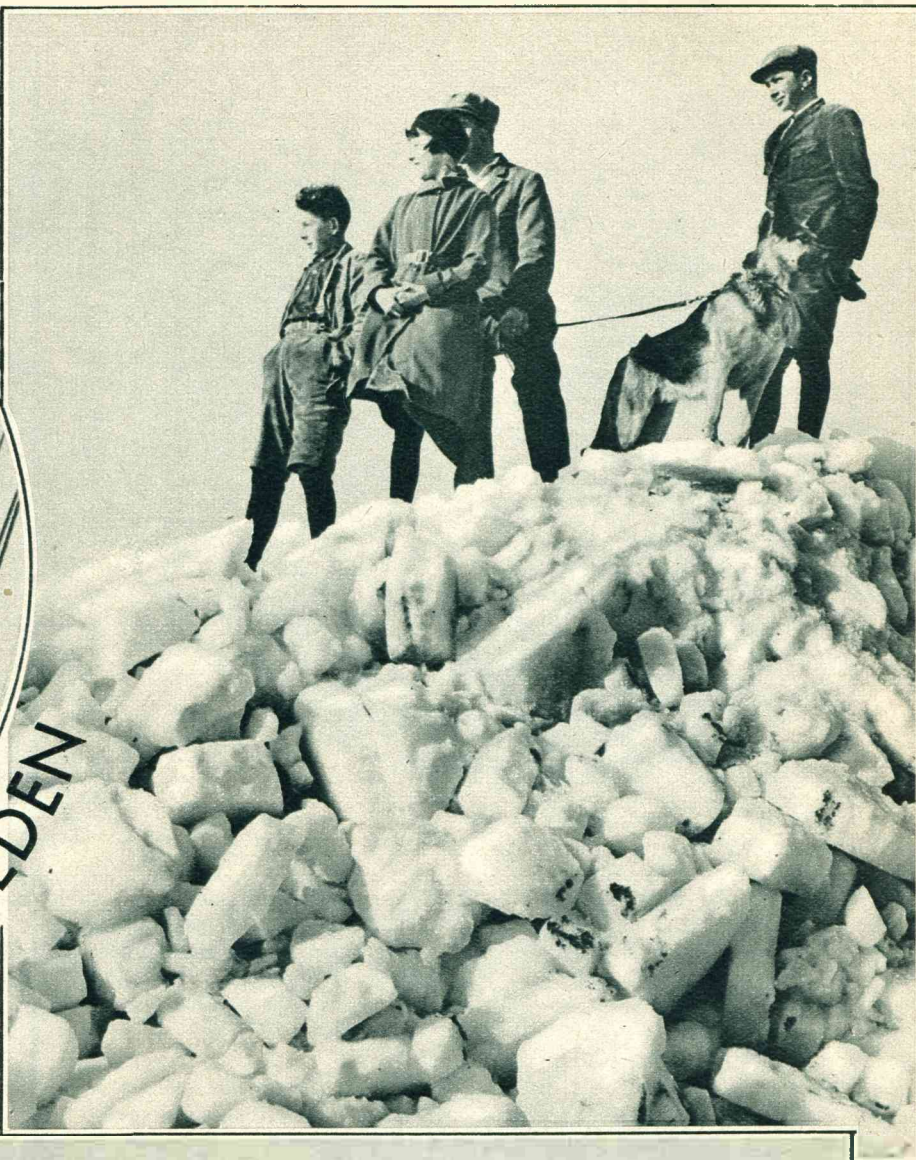
Oost-Groenland bleek het
paradijs van ijsberen en wal-
visschen, het broedgebied van
duizenden arktische trekvogels;

De trouwe en onmisbare
honden der expeditie, die
de sleden moeten trekken,
worden aan boord van
het moederschip gebracht.

De ijsbreker *Daniël Goedkoop* brak voor drie passagiersschepen van *Verschuren en Co.* te Amsterdam het IJsselmeer open. De overtocht over de voormalige Zuiderzee duurde 20 uren.

Het ijs op het IJsselmeer begon te kruien en stapelde zich tot fantastische bergen op. Een groepje gletscherbeklimmers op het ijs bij Schellinkhout, bij Hoorn.

Een ontdekker van kristallen paleizen.

Filmster tegen wil en dank

DOOR

RICHARD STARR

Een vlot geschreven, een boeiend, een geestig, een modern boek, waarin echter aan het ouderwetsche thema „de liefde”, dat ondanks alles toch nog het voornaamste element blijft voor een goeden roman, een ruime plaats is ingeruimd.

Het verhaalt de avontuurlijke, sensationele geschiedenis van een eenvoudig verkoopstertje uit een hoedenwinkel, dat door een misverstand voor een naamgenoot-filmartiste wordt aangezien en daardoor in de gelegenheid is de kans te grijpen om het ideaal harer dromen te verwerkelijken: voor de film te mogen spelen. Hoe zij die kans benut, met welke moeilijkheden en avonturen dit gepaard gaat, in wat voor situaties zij verzeild raakt, dit alles wordt U op de meest smakelijke wijze verteld, waarbij tevens uitvoerig en aanschouwelijk het bonte leven in een filmstudio geschilderd wordt.

We laten hier als een voorproefje een gedeelte uit dit premieboek volgen, waar de heldin van het boek zich naar de „plaats des onheils” begeeft en waar ze voor het eerst voor een ander, een echte filmartiste, wordt aangezien.

Het was een lange, vervelende reis naar Stowmarsh, maar Margery had er geen erg in. Gedurende al den tijd trilde zij bij de gedachte aan haar belangrijke opdracht. Moest zij geen hoed wegbrengen naar de groote filmster Coralie Dawson? Nog slechts enkele uren geleden had zij zich niet kunnen indenken, Coralie Dawson ooit te zullen zien, behalve dan op de film, waar een ieder haar kon aanschouwen. Dit bewees wel, hoe plotseling het leven van een meisje een geheel ander aanzien kan krijgen.

Blijkbaar deed zich hier een „kans” voor. Een kans, die moest worden aangegrepen en vastgehouden. Margery wist, dat duizenden en duizenden meisjes alles zouden willen geven om vandaag in haar schoenen te kunnen staan. Om van aangezicht tot aangezicht te komen met de groote en beroemde filmster Coralie Dawson! Met haar te spreken, haar misschien den hoed op te mogen passen, haar ooren onder den rand te doen en haar heerlijke krullen er onder uit te laten komen. Coralie's krullen waren bekend bij alle beschaafde volkeren op de wereld en waarschijnlijk ook nog bij eenige minder beschaafde.

Margery was niet van plan, zich te laten afschepen door een of ander derde-meisje, zooals juffrouw Estelle het had genoemd. Zij wilde den hoed afleveren in de kleine, fijne handen van Coralie Dawson zelf.

Het zou onzinnig zijn, een gelegenheid als zich thans voordeed, niet aan te grijpen. Van een eerezuchtig meisje kon niets anders worden verwacht.

Het was Margery's innerlijke overtuiging — die zij overigens nog aan niemand kenbaar had gemaakt — dat zij minstens een even goede filmactrice zou zijn als de zoovelen, die zij reeds op het witte doek had zien spelen. Als zij de kans slechts kreeg om dit te bewijzen! Reeds meermalen had zij gelezen, hoe meisjes door een zeer onbenullige oorzaak bekend waren geworden. Dikwijls was een toevallige oogopslag van een filmmagnaat voldoende geweest om een periode van roem en fortuin een aanvang te doen nemen.

Het zou jammer zijn, zoo redeneerde Margery verder, als het haar niet gelukte op een of andere manier indruk te maken op een directeur of op Coralie Dawson zelf. Op het terrein, of wat het dan ook mocht zijn, waar zij thans heen ging, zouden ongetwijfeld menschen aanwezig zijn, die tot oordeelen in staat waren. Nadat zij den hoed zou hebben afgeleverd en de toestemming verkregen om nog wat rond te wandelen, kon zij trachten zoo dicht mogelijk in de nabijheid te komen van iemand, die er uitzag als een directeur, om voor 'n dergelijk persoon door eenige van haar houdingen en gelaatsuitdrukkingen te demonstreeren.

Zij had hiervan een speciale studie gemaakt, juist al met het oog op de eventuele kansen, die haar in de filmwereld zouden worden geboden. Zij had

zorgvuldig allerlei foto's van Coralie Dawson en andere mooie filmsterren verzameld, waarbij zij bijzonder lette op de uitdrukkingen van wanhoop, vreugde, neerslachtigheid, afschuw, ontstemming, valsheid, zedigheid, teederheid, genegenheid, liefde, en zoo voort, die de verschillende gezichten kenmerkten.

Met ware geestdrift had zij geoefend, haar gezicht op alle mogelijke wijzen vertrokken, en ten slotte was zij tot de overtuiging gekomen, dat zij hierin minstens zoo goed slaagde als de meisjes, die op het witte doek zulke handelingen in het publiek verrichtten.

De oefeningen hadden steeds plaats gevonden voor een ouden toiletspiegel, die op haar kamer hing, en zij was zelfs zoo tevreden, dat zij meende, dat meerdere van de door haar bereikte resultaten een Greta Garbo niet zouden hebben misstaan.

Alles wat zij thans nog noodig had, was de „kans” en als werkelijk zou blijken, dat die kans zich nu voordeed, dan kon zij aannemen, op dit oogenblik eigenlijk gezegd reeds aan de deur te kloppen, die naar roem en eer voerde.

Stowmarsh was een klein station, gelegen aan een zijlijn van den spoorweg. Margery was de eenige passagier, die uitstapte. Er bevond zich absoluut niemand op het perron en het duurde verschillende minuten, voordat zij iemand vond, aan wien zij haar kaartje kon afgeven.

De man, die ten slotte als controleur fungeerde, zag er niet bijster scherpzinnig uit, zoodat zij bij nader inzien maar besloot, hem althans niet te vragen naar de plaats, waar de filmopnamen werden gemaakt. Waarschijnlijk had hij het toch niet geweten, afgezien nog van het feit, of er wel iets ter wereld bestond, waarvan hij op de hoogte was. Zij hoopte buiten het station iemand met een verstandiger uiterlijk te vinden — een politieagent misschien, hoewel zij zich afvroeg of een dergelijke persoonlijkheid wel in Stowmarsh zou bestaan.

Vanuit het station kon zij een rij woningen zien — kleine huizen met roode daken, die zich aan den voet van een heuvel hadden genesteld. Zij veronderstelde, dat dit het dorp Stowmarsh moest zijn, dat zich om een onnaspeurlijke reden zoo ver mogelijk van het station uitstreckte. Voor het station viel niets te bespeuren van een politieagent of van een taxi. Het eenige, wat zij zag, was een prachtige auto, waar een chauffeur in livrei op zijn gemak tegenaan stond geleund. De wagen zag er zoo mooi uit, dat Margery tot de innerlijke overtuiging kwam het eigendom te aanschouwen van een zeer rijk adellijk persoon, die zijn landgoed ongetwijfeld in den omtrek had liggen.

Zij was juist op het punt, den chauffeur te vragen, of hij soms wist, waar de filmopname geschiedde, toen hij plotseling recht op ging staan en beleefd groette.

„Juffrouw Brown?” vroeg hij.

Margery was uit het veld geslagen. Dit kwam totaal onverwachts, en in haar verwarring wist zij eerst niet, wat zij er van moest denken. De veronderstelling, dat de man, die er niet onknop uitzag, trachtte een praatje met haar aan te knopen, zette zij onmiddellijk van zich af, daar hij toch onmogelijk kon weten, dat zij juffrouw Brown was.

„J — ja, dat is mijn naam,” stamelde zij.

„Ik ben gezonden om u af te halen. Wilt u maar instappen.”

Dit wierp natuurlijk een geheel ander licht op de zaak. Margery glimlachte vriendelijk tegen hem. Thans kon worden gezegd, dat er een begin was.

„Bedoelt u, dat u mij naar de plaats zult brengen, waar de film wordt opgenomen?”

„Ja, juffrouw.” Hij sprak uiterst beleefd. „Ze

werken op een groot veld ongeveer tien mijl hier vandaan. Dit is het dichtst nabijzijnde station.”

„Groote hemel,” riep Margery uit, „dan is het maar goed, dat ik niet behoef te lopen.”

De chauffeur wilde de hoedendoos van haar overnemen, maar zij hield deze stevig vast. De hoed was zeer belangrijk en voor zoover het in haar vermogen lag, wilde zij voorkomen, dat er iets mee gebeurde. Die hoed beteekende voor haar misschien een bemiddelaar tot roem en eer. Misschien werd zij binnenkort wel tot de bekende filmsterren gerekend. Wie kon het zeggen? Bovendien was het haar plicht, den hoed persoonlijk aan Coralie Dawson af te leveren en hem zoo noodig op te passen. In elk geval zou er heel wat moeten gebeuren, voordat zij den hoed aan een tusschenpersoon afgaf.

De chauffeur hield de deur voor haar open. Margery stapte achterin, aangezien er klaarblijkelijk van haar werd verwacht, dat zij zulks zou doen. Zij zou er de voorkeur aan hebben gegeven, op de voorplaats te zitten naast den chauffeur, maar wenschte liever te voorkomen, dat zij iets deed, dat onder de bestaande omstandigheden minder gepast zou schijnen.

Het was een gesloten wagen, die haar echter wel in staat stelde met den chauffeur te spreken. Zij maakte dan ook onmiddellijk het voornemen van deze gelegenheid gebruik te maken. Dit was ongetwijfeld de auto van Coralie Dawson en de man zou haar zeker vele interessante bijzonderheden uit de filmwereld kunnen vertellen. Misschien kon hij haar wel raad geven. In den aanvang gedroeg hij zich heel vormelijk, maar desondanks schenen een paar bemoedigende glimlachjes van Margery hem niet onwelkom te zijn. Hij ontdeedte dan ook, toen zij het rustige dorpje waren gepasseerd. Dit, zoo peinsde Margery bij zichzelf, was ongetwijfeld een van die tegemoetkomende, vriendelijke handelwijzen, die filmsterren nu eenmaal toonen. Als zij weten, dat een eenvoudig meisje op komst is om een hoed te brengen, sturen zij hun wagen met chauffeur om haar af te halen. Margery kon niet anders dan dit hooglijk waardeeren.

„Ik vind het heel vriendelijk van juffrouw Dawson om haar auto te sturen,” merkte zij op, hiermee tevens het gesprek openend.

„Dit is juffrouw Dawson's wagen niet, juffrouw. Hij behoort aan mijnheer O'Shaugnessey.”

„O ja? Wie is mijnheer O' — wat zei u ook weer?”

De man keek verbaasd op en Margery vroeg zich

Ziedaar een boek, dat voorbestemd is een Schlager te worden

af waarom. Hij kon toch niet verwachten, dat zij dien man met dien eigenaardigen naam kende.

„Mijnheer O'Shaugnessey, juffrouw. Hij registreert deze film. Hij is niet erg te spreken.”

„Waarom niet?”

„Hij dacht, dat u met den trein van vijf minuten voor twaalf zou komen. Ik stond toen ook aan het station, maar zag u natuurlijk niet. Hij zei, dat u het heele werk ophoudt.”

„Goede hemel — wilt u dus zeggen, dat het werk wordt opgehouden, omdat juffrouw Dawson's hoed er nog niet is?”

De chauffeur keek verbaasd. Hij scheen niets van den hoed af te weten. Dat sprak ook eigenlijk vanzelf, dacht Margery; hij was tenslotte maar een ondergeschikte.

De prijs voor een ingenaaid exemplaar is slechts 17½ cent — een bedrag dat een ieder kan besteden — voor een gebonden boek in prachtband 70 cent. Toezending volgt ook bij ontvangst van een postwissel, groot 22½ en 40 ct., resp. voor een ingenaaid en luxe exemplaar. Onze bezorgers zijn verplicht U het werk direct na de verschijning aan te bieden. Laat deze unieke gelegenheid niet voorbijgaan.

HET ONDERGESNEEUWDE BOSCH IN DE OCHTENDZON

VROUWENLEVEN

Mickey de Muis

Niet alle lezeressen schijnen onze breipatronen te bewaren en zoo gebeurt het herhaaldelijk, dat gevraagd wordt eens 'n patroon te plaatsen, dat korten of langen tijd geleden reeds in „Vrouwenleven” werd afgedrukt. Een voldoen aan dergelijke verzoeken zou dus neerkomen op een herhaling van een reeds gegeven patroon, wat natuurlijk, met het oog op de overige lezeressen, niet aangaat.

Nu ons echter telkens weer verzoeken bereiken om een patroon voor een gebreide Mickey de Muis, meenen we wel eens een uitzondering te mogen maken. Het is toch al meer dan twee jaren geleden, dat wij een dergelijk patroon gaven en in dien tijd zijn vele nieuwe abonné's tot onze lezeressen gaan behooren, die er misschien ook wel belang in stellen.

Hier volgt dus het patroon van de hierbij afgebeelde Mickey de Muis.

Het beestje wordt gebreid op gewone breipennen, zooals die voor het breien van kousen worden genomen. Men breid aldoor rechts, zoodat er ribbels gevormd worden, met zwarte, witte, roode en gele wol.

Men begint bij een der beenen, die met zwarte wol gebreid worden.

Met zwarte wol 16 st. opzetten en 40 toeren breien. Dan zwarte wol afbreken en roode wol aanhechten voor het broekje. Hiermee in de eerste 3 st. telkens 1 st. meerderen, 2 st. breien, in 6 st. meerderen, 2 st. breien, in 3 st. meerderen. Er zijn dan 28 st. op de naald, waarop 11 toeren gebreid worden.

53ste toer: aan begin en einde van de naald 1 st. meerderen, 1 toer breien, 1 toer als 53ste toer.

Er zijn dan 32 st. op de naald, waarop 18 toeren gebreid worden.

Bij den 75sten toer wordt de roode wol weer verwisseld met zwarte wol, waarmee men 14 toeren breid.

89ste toer: 14 st. breien, 4 st. afkanten voor het armgat. Op de overblijvende 14 st. 12 toeren breien. Dan wordt de draad afgebroken en begint men, aan den kant van het armgat, weer aan de 14 st., die daar op de naald bleven staan en breid er 11 toeren op.

Bij den daaropvolgenden toer worden de 28 st. weer samen gebreid op één naald; waarbij aan 't begin en aan het einde van de naald 1 st. geminderd wordt; 1 toer breien; volgenden toer aan 't begin, midden en einde van de naald 1 st. minderen; 1 toer breien. Deze beide toeren 1 keer herhalen. Er zijn dan 20 st. op de naald.

Zwarte wol afbreken en witte wol aanhechten voor het gezicht. In den 1sten st. 1 st. meerderen, 9 st. breien en de overblijvende 10 st. op de naald laten voor het achterhoofd; met de witte wol 1 toer terugbreien.

119de toer: In 1sten en laatsten st. 1 st. meerderen. Deze toer 3 keer herhalen.

123ste toer: In den eersten st. meerderen.

124ste toer: In den laatsten st. 1 st. meerderen. Deze beide toeren 1 keer herhalen.

127ste toer: De laatste 2 st. samenbreien. 1 toer breien. Deze beide toeren 4 keer herhalen.

137ste toer: 2 eerste st. samenbreien, in den laatsten st. meerderen.

138ste toer: In den 1sten st. meerderen. Deze beide toeren 1 keer herhalen.

141ste toer: Eerste 4 st. afkanten voor den neus; in den laatsten steek meerderen.

142ste toer: In 1sten st. meerderen.

143ste toer: Eerste 2 st. samenbreien.

144ste toer: Laatste 2 st. samenbreien.

Deze beide toeren 2 keer herhalen.

147ste toer: Aan het begin en aan 't einde van de naald 2 st. samenbreien. Deze toer 3 keer herhalen. De overblijvende 4 st. afkanten.

Dan begint men met zwarte wol weer te breien op de 10 st., welke op de naald waren blijven staan. De eerste 2 st. worden samengebreid en in den laatsten st. wordt gemeerd.

Volgende toer: eersten st. meerderen, laatsten st. minderen. Volgende: eersten st. minderen,

laatsten meerderen. Volgende: laatste 2 st. samenbreien.

Er zijn dan 9 st. op de naald, waarop 6 toeren gebreid worden.

Volgende toer: meerderen in 1sten st. Volgende: meerderen in laatsten st. Deze beide toeren 2 keer herhalen.

Volgende toer: Eerste 2 st. samenbreien. Volgende: laatste 2 st. samenbreien. Deze beide toeren 2 keer herhalen. Er zijn dan 9 st. op de naald, waarop 4 toeren gebreid worden.

Volgende toer: In 1sten st. meerderen, in den laatsten st. minderen.

Volgende toer: In 1sten st. minderen, in den laatsten meerderen. Deze beide toeren 6 keer herhalen. Afkanten.

De tweede helft wordt precies hetzelfde gebreid tot aan den 116den toer.

Dan breid men als volgt met zwarte wol: 1ste toer: in den 1sten st. meerderen, 7 st. breien, 2 st. samenbreien. De overblijvende 10 st. blijven staan voor het gezicht.

2de toer: Eerste 2 st. samenbreien, in laatsten st. meerderen.

3de toer: In 1sten steek meerderen, laatste 2 st. samenbreien.

4de toer: Eerste 2 st. samenbreien; 6 toeren op deze 9 st. breien.

11de toer: In laatsten st. meerderen.

12de toer: In eersten st. meerderen. Deze beide toeren 2 keer herhalen.

17de toer: Laatste 2 st. samenbreien.

18de toer: Eerste 2 st. samenbreien. Deze beide toeren 2 keer herhalen.

Er zijn dan weer 9 st. op de naald, waarop 4 toeren gebreid worden.

27ste toer: Eerste 2 st. samenbreien, in laatsten st. meerderen.

28ste toer: In 1sten steek meerderen, laatste 2 st. samenbreien. Deze beide toeren 6 keer herhalen. Dan de 9 st. afkanten.

Voor het gezicht wordt op de overgebleven 10 st. verder gebreid met witte wol; in den laatsten st. wordt gemeerd, 1 toer breien. Volgende toer: in eersten en laatsten st. meerderen. Deze toer 3 keer herhalen.

Volgende toer: in den laatsten steek meerderen. Volgende: In den eersten st. meerderen. Deze beide toeren 1 keer herhalen.

Volgende toer: eerste 2 st. samenbreien; een toer breien. Deze beide toeren 4 keer herhalen.

Volgende toer: In den eersten st. meerderen, in den laatsten st. minderen. Volgende: in den laatsten steek meerderen. Deze beide toeren 1 keer herhalen.

Volgende toer: in den eersten st. meerderen. Volgende toer: eerste 4 st. afkanten voor den neus; in den laatsten st. meerderen. Volgende: laatste 2 st. samenbreien.

Volgende: eerste 2 st. samenbreien. Deze beide toeren 2 keer herhalen.

Volgende toer: Aan weerskanten van de naald 2 st. samenbreien. Deze toer 3 keer herhalen. De overblijvende 4 st. afkanten.

Voor den neus worden de 4 afgekante st. opgenomen en 1 toer gebreid met zwarte wol.

2de toer: Meerderen in 1sten en laatsten st. Dan 4 toeren breien.

7de toer: 3 maal 2 st. samenbreien. Afkanten.

Aan de andere helft wordt de neus op dezelfde manier met zwarte wol gebreid.

Voor de ooren worden, met zwarte wol, 10 st. opgezet. 1 toer breien.

2de toer: In 1sten en laatsten st. meerderen.

Deze beide toeren 3 keer herhalen. Dan op de aldus verkregen 18 st. 20 toeren breien.

30ste toer: Aan het begin, midden en einde van de naald 2 st. samenbreien.

Een toer breien. Deze beide toeren 2 keer herhalen. De overblijvende 9 st. afkanten.

Voor de armen worden met zwarte wol 4 st. opgezet. Een toer breien. Bij den 2den toer meerderen in 1sten en laatsten st. Deze beide toeren 4 keer herhalen. Op de aldus verkregen 14 st. 28 toeren breien.

Dan wordt de zwarte wol afgebroken en kanariegele wol aangehecht voor de hand. Men meerdert hierbij dadelijk aan het begin, het midden en het einde van de naald, en herhaalt dezen toer 3 keer. Dan 8 toeren breien.

52ste toer: Aan het begin, het midden en het einde van de naald 2 st. samenbreien, 1 toer breien. Deze beide toeren 3 keer herhalen. De overgebleven 14 st. afkanten.

Eer men de voeten aanbreit moeten de beenen dichtgenaaid worden. Dan neemt men 8 st. op aan den voorkant, 2 st. van den naad vandaan, en breid 2 toeren met gele wol.

3de toer: Meerderen in 1sten en laatsten st. Deze toer 3 keer herhalen. Dan 12 toeren breien.

19de toer: Aan het begin, midden en einde van de naald 2 st. samenbreien, 1 toer breien. Deze beide toeren 2 keer herhalen. De overgebleven 7 st. afkanten.

Dan neemt men de overige 8 st. van het been op voor de voetzool en breid, met gele wol, 8 toeren.

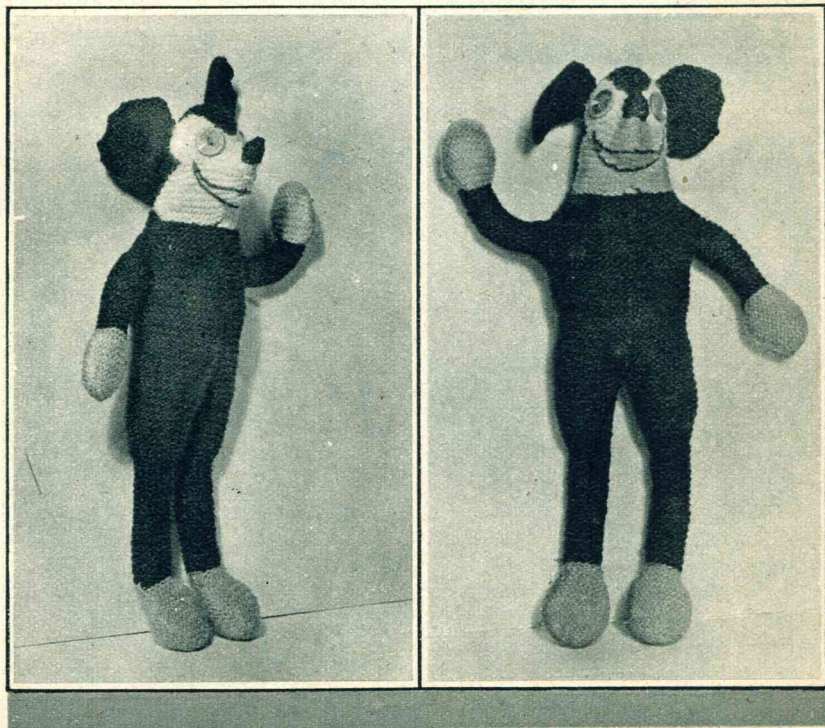
9de toer: In den eersten en in den laatsten st. meerderen. Deze toer 3 keer herhalen, 12 toeren breien.

25ste toer: Aan het begin, het midden en het einde van de naald 2 st. samenbreien. 1 toer breien. Deze beide toeren 2 keer herhalen. De overgebleven 7 st. afkanten.

Het in elkaar zetten van Mickey zal wel geen moeilijkheden opleveren. Eerst worden de witte en zwarte gedeelten van het hoofd aan elkaar genaaid, zooals op een der foto's is aangegeven. De armen worden dichtgenaaid en in de armgaten gezet, en beide deelen van Mickey worden netjes aan elkaar genaaid, waarbij men op den rug een opening laat voor het vullen. Natuurlijk moeten ook de voetstukken aan elkaar genaaid worden. Als beenen en voeten goed en stevig gevuld worden, kan Mickey parmantig staan. De armen worden 'n ietsje minder stevig gevuld, omdat er dan meer beweging in blijft. De ooren worden aangezet op de ronding tusschen wit en zwart. Voor de oogen heb ik 'n paar wit linnen knopen genomen, welke, op 'n klein driehoekje na, zwart geverfd zijn en met zwart D.M.C.-garen aangenaaid. De mond is met zwart D.M.C.-garen in steelsteek opgewerkt.

Een rood zijden halslint met strik van voren voltooit het toilet van Mickey, die er, door de levendige kleuren, in werkelijkheid vroolijker uitziat dan op de foto.

THÉRÈSE.

MAGDA SCHNEIDER

FOTO UFA FILM

*zegt
"Niets is
goed genoeg
voor het
gelaat
van een
film ster*

Ik vind **LUX** **TOILET** **ZEEP**

*gewoonweg
schitterend"*

Magda Schneider weet van hoeveel belang het is om een fraaie huid te hebben. Zij weet dat de sterke film-lampen het kleinste vlekje van de huid zichtbaar maken!

Evenals negen van de tien beroemde filmsterren kiest zij Lux Toilet Zeep om haar huid te verzorgen.

Volg haar voorbeeld. Als Lux Toilet Zeep aan zulke hoge eischen voldoet, **moet** zij ook voor uw huid goed zijn!

Prijs per stuk..... 20 cent
3 stukken in één omslag... 50 cent
12 kleine stukken..... 70 cent

LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ N.V., VLAARDINGEN

Dr. H. NANNING's Zetpillen tegen Aambeien

werken pijnstillend en genezen
in korten tijd de ontstoken
slijmvliezen. De

maakt het inbrengen zeer ge-
makkelijk. Verkrijgbaar bij alle
Apothekers en Drogisten à
f 1.75 per doosje van 12 stuks.

*Een aanhouder
wint....!*

*Geregeld
Adverteeren
is....
winnen!*

Gevoelige Keel

want keelpijn kan 't begin zijn van een
gevaarlijke infectie-ziekte. Neem dade-
lijk FORMAMINT dan geneest ge Uw
keelpijn en voorkomt infectie-gevaar.

FORMAMINT

voorkomt Verkoudheid
Influenza - Griep.

In alle Apoth. en Drog. à fl. 1.- per flesch.

**Wie nu over
reepen spreekt,
die spreekt over
SICKESZ!**

Die spreekt over de zoo ontzaglijk
populaire 5 cent's reep. Spreekt
over de pracht cadeaux, waarop de
Sickesz' wapentjes recht geven. En
spreekt nu over Sickesz' nieuwen
onbegrijpelijk lagen prijs, voor zijn
extra zware reepen. Smullers zullen
met groot welbehagen hooren, dat
het oud-model 10 cent's reep nu
op ZES cent komt.

Wie nu over reepen spreekt, die
spreekt over SICKESZ!

SICKESZ

Van het Duivelseiland verlost

DE ONTZETTENDE ERVARINGEN VAN 'N ONSCHULDIG VERBANNENE

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: Tijdens de bezetting van het Deutsche stadje Kehl door de Fransen wordt de daar woonachtige leeraar Alfons Paoli Schwartz gearresteerd. Hij wordt er van beschuldigd, Fransman zijnde (hij is op Corsica geboren), in 't Deutsche leger gediend te hebben. Schwartz, wiens ouders Duitschers waren, en die altijd in Duitsland leefde, was onbekend met de bepaling, dat ieder die op Fransch grondgebied wordt geboren als Fransman wordt beschouwd. Na twee jaar in voorarrest te hebben gezeten, wordt hij veroordeeld tot verbanning naar Guyana. Tijdens het transport maakt hij kennis met Germaine Leroux, die van spionage beschuldigd is. Schwartz wordt overgebracht naar St. Martin de Ré. Vandaar wordt hij aan boord gebracht van het schip, dat hen naar Guyana voert. Zijn definitieve bestemming blijkt ten slotte het Duivelseiland te zijn, waar ook Dreyfus eens gevangen zat.

De gemeenste kerel in de heele straffkolonie, een man, die de twaalf kogels niet eens meer verdient, is een Pool en heet Jasiensky. Zijn vader kwam uit een dorp in de buurt van Warschau, en vestigde zich later in den omtrek van Antwerpen. Jasiensky gaf zich dan ook 't liefst voor Belg uit, maar later voor Amerikaan, omdat hij herfst 1918 een poosje vrijwillig in 't Amerikaansch legioen diende.

Onder den oorlog had hij, van Antwerpen uit, tegelijk voor de Engelsch-Fransche en voor de Deutsche spionage gewerkt. Geld was geld, van welken kant het ook kwam.

Voorjaar 1919 werd hij „opruimings-ondernemer” in een deel van het voormalige strijdgebied. Hij vormde een bende, een bende van ruwe klanten, die niets meer te verliezen hadden, maar veel dachten te winnen. En toen begon het „opruimen” van het verwoeste gebied — dat wil zeggen, een stelselmatige berooving van lijken.

Als jakhalzen slopen die schavuiten, onder aanvoering van Jasiensky, tusschen de vele lijken van gesneuvelden rond. Geld en voorwerpen van waarde werden buitgemaakt. Als de trouwing te vast zat, ging de vinger mee, niets lieten de roovers achter, zelfs de herkenningsteekenen niet: anders hadden familieleden der dooden later nog aanspraak kunnen maken op bezittingen der gesneuvelden, of nasporingen kunnen ondernemen.

Zoo werden de lijken dan hier of daar begraven, als „onbekende dooden”.

De lijken-schenners ontdekten, dat velen der gevallen nog plombeer-goud in den mond hadden. Zij begonnen de lijken stelselmatig na te zoeken — sloegen er met hamers of hakken de tanden uit, om het lokkende metaal te bemachtigen.

En niet alleen de overblijfselen van Duitschers werden op die schandelijke wijze onteerd en geschonden, maar ook Amerikaansche, Engelsche en Fransche dooden.

Zij werden betrappt en gevangen — en de terechtzitting moest plaats hebben, die groote gevolgen kon hebben, en het aanzien van Frankrijk in Engelsche en Amerikaansche oogen ernstig kon schaden. Er werd dus korte metten met de bende van Jasiensky gemaakt, en de pers moest wijgen. Gelukkig kon men den aanvoerder Jasiensky ook nog van „verstandhouding met den vijand” overtuigen. Daardoor kon de schijn gered worden...

De Pool Jasiensky kon nauwelijks lezen of schrijven, maar toch wist hij zich op het Duivelseiland altijd geld te verschaffen. Hij was een geboren zwendelaar, wien alles lukte. Hij had een zuster, die rijk getrouwd was en hem geregeld geld stuurde. Maar wijl het geld, dat voor gevangenen binnenkomt, op rekening geschreven wordt, verzocht de Pool zijn zuster, hem liever gaven in natura te zenden. Daar kon hij dan baar geld voor maken. Eens liet hij zelfs een groote zending dameskleeren komen — hij weet wel iemand, die ze voor hem verkoopt, tegen behoorlijke provisie — en voor een prijsje komen de Parijsche mode-artikelen in de kleedkamers van blanke of zwarte juffrouwen in Guyana. Van de opbrengst schaft de Pool zich aan, wat hem lust.

Of dat allemaal zoo maar mocht? Natuurlijk niet. Een balling mag zelfs geen pakketje ontvangen. Maar den Pool Jasiensky lukken zulke dingen; omdat hij in Parijs een invloedrijken zwager schijnt te hebben; omdat hij door zijn

brutaliteit de bewakers imponeert, en.... omdat hij ook hen iets laat verdienen.

Zelfs lukte het nummer 34, naar Cayenne te komen — hij beweerde, dat hij den officier van justitie een bekentenis te doen had — en de officier van justitie had geen zin, naar het Duivelseiland te komen. Jasiensky kreeg gedaan, dat hij in 't hospitaal opgenomen werd, en hij zorgde wel, dat hij 't daar goed had. Wie weet had hij zich voorgoed op 't vasteland kunnen handhaven, als de oude streken niet weer boven waren gekomen, als hij niet weer begonnen was met pogingen tot chantage. Nu zit hij weer op het Duivelseiland, en zal er waarschijnlijk nog lang zitten — en onder de 37 veroordeelden is hij de eenige, die geen vonkje medelijden verdient.

Nummer 35 is een neef van Wiard, een zekere Vallin uit de buurt van Kamerijk. Hij moest onder de Deutsche overheersching, van 1915 tot 1918, in de electriche centrale te Valenciennes werken, en trad daar op als dwars-kijker en aanbrengrer. Hij lijdt aan een grootsch idee: het Duivelseiland van electrisch licht te voorzien.... terwijl hij geen onderscheid kent tusschen wisselstroom en gelijkstroom, tusschen watt en ampère. Hij heeft maar een schijntje verstand en is op weg, de slaaf van Wiard te worden.

Vandael heeft nummer 36; ook hij is hier wegens „verstandhouding met den vijand”. Ondanks zijn vriendelijkheid wordt hij gewantrouwd — waarschijnlijk met het volste recht. Hij doet zich voor als anarchist — denklijk alleen, om de anderen er toe te krijgen, op de overheid te schelden; dan heeft hij weer wat aan te brengen. Zóó, en door den goedhartigen, sterken Chareyron uit te buiten, werkt hij zich op.

De laatste veroordeelde, de man met nummer 37, is de stille Lapère. Hij werkt maar in zijn tuintje en zegt niets. Hij was bij een dwaze spionage-geschiedenis in den na-oorlogstijd betrokken — de hoofdschuldigen kwamen de grens over en hij, de misbruikte, de meeloper, werd gegrepen en hierheen verbannen.

Dat zijn de nummers 2 tot 37, menschen met veel verlangens, veel gebreken, eenige deugden en eenige grove hartstochten, die zij niet alle verbergen. De meesten zullen aan het Duivelseiland en aan Cayenne sterven.

Volgens officieele Fransen gegevens zijn in de acht jaren van 1920 tot 1927 drieduizend-driehonderd-drieënnegentig „verwijderden” in de straffkolonie gestorven. Daarbij komen negenhonderd-zeventien „afgezonderden” en drie bannelingen. Van den dood der laatsten hebben wij hierboven verhaald.

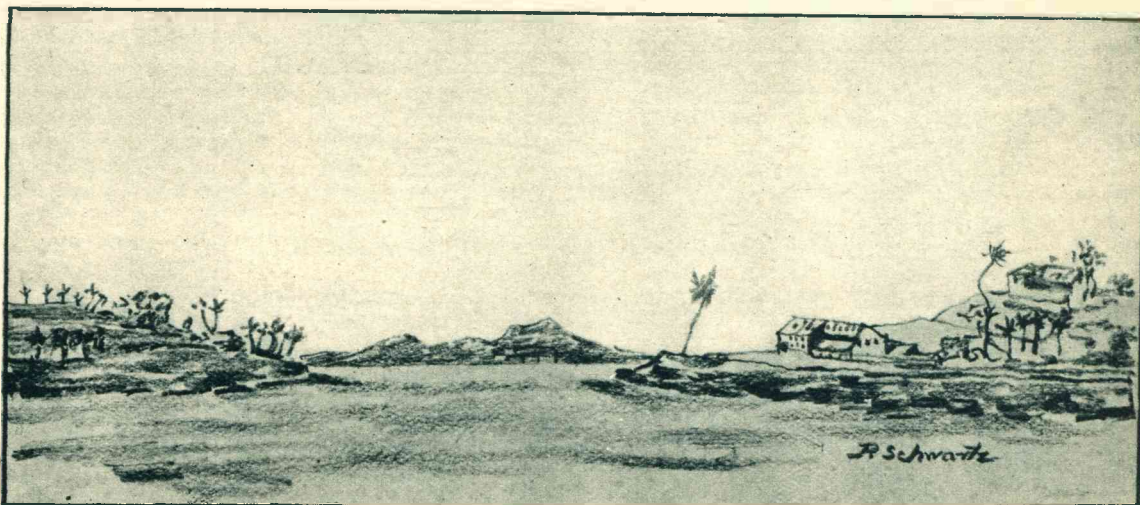
In dat achttal jaren werd de kolonie door 7000 veroordeelden bewoond; er zijn er 4313 gestorven — behalve de honderden per jaar, die omkwamen bij een poging om te ontvluchten.

Zoo zou in enkele jaren de heele kolonie uitgestorven zijn, als er geen doodenschip bestond, dat telkens weer nieuwe menschenvracht uitspuwt op dien grond van verderf. Ja, er zijn menschen, die het tientallen van jaren uithouden — het lot van die uitzonderingen is echter nog bitterder. De kwelling duurt voor hen zooveel langer!

In de officieele rapporten echter wordt gezegd:

„De gezondheidstoestand onder de gestraften is bevredigend. Het aantal officieel ingeschreven sterfgevallen is van 907 in het jaar 1923 gedaald tot 663 in 't jaar 1927.”

Dat leest men in Parijs, en men verheugt zich, dat 't zoo keurig in orde is in de veelgesmade kolonie Guyana. Nog slechts 663 dooden in een jaar!

Teekening van Alfons Paoli Schwartz, die het uitzicht vanaf het Duivelseiland bij gunstige weersomstandigheden weergeeft. Links ziet men het eiland St. Joseph, rechts het eiland Royal, op den achtergrond de kust van het vasteland met de stad Kourou.

XIX. NUMMER 25

ZIET UIT OVER DE ZEE.

De balling Alfons Paoli Schwartz zit nu vaak op een klip uit te staren over de zee. Eerst heeft hij zich drie maanden lang z'n dagelijksche portie wijn

ontzegd, en die verkocht aan de „verwijderden”, die met den bouw van een huis bezig zijn. Hij zal een rolletje koperdraad in betaling voor dien wijn krijgen.

Maar hij moet natuurlijk wachten, tot de arbeiders kans zien, het draad mee te nemen — want zoo héél makkelijk is dat nog niet. Eindelijk echter komen zij aan met een stuk van tien meter, dat hij voor de hengelsport gebruiken wil. Hij heeft er nooit aan getwijfeld, of hij het draad wel zou krijgen, want ook in het bagno bestaat er een soort eerlijkheid.

Nu heeft hij een voorwendsel, om iederen dag urenlang aan den zeeoever te zitten, en de strooming te bestudeeren. Maar visch vangen doet hij ook. Hij heeft dat aanvullend voedsel noodig, want zijn dagelijksche portie vleesch geeft hij aan een katje, dat hij van Gruault gekregen heeft, en waaraan hij zich zeer heeft gehecht.

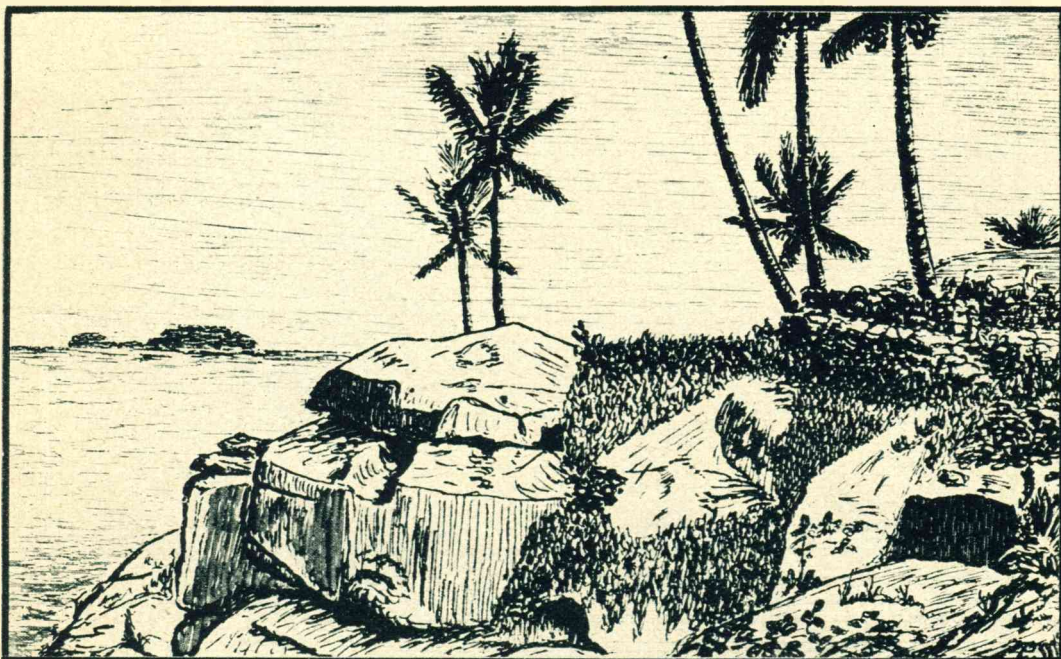
Geleidelijk leert Schwartz zoo de kusten van het Duivelseiland tot in alle bijzonderheden kennen. Niets ontgaat aan zijn oog. Hij weet, waar de zee wild bruist, zoodat ieder vaartuig tegen de klippen verpletterd zou worden — hij weet, waar de strooming begint, die een vaartuig naar het noordwesten, naar de verre kust van Venezuela zou drijven. Maar met niemand kan hij spreken over zijn smachtend heimwee. Hij zit maar te staren over die zee, die vrijheid kan geven, maar ook een bitter einde.

In iedere gevangenis, in iedere strafkolonie wordt er gedroomd van de vlucht. Er doen verhalen de ronde over vroegere kameraden, die heldhaftig de vrijheid heroverd hebben, er worden zelfs heimelijk minneliederen gezongen op „de Schoone”, die niemand anders is dan de Schoone Vrijheid.

Op poging tot vlucht zijn zware straffen gesteld; men kan er tot vijf jaar celstraf mee oploopen; maar toch gaat er geen week voorbij, of er wordt zoo'n poging gewaagd. „De Schoone” immers is de eenige hoop van den levenslange, die niets te verliezen heeft — niets dan een stukje rampzalig leven — en alles, alles winnen kan, de Schoone, het leven!

Foto van de Dreyfusbank, vanwaar men een wijden blik over den Oceaan heeft

Teekening van Alfons Paoli Schwartz, waarop de Dreyfusbank aan den rand van het Duivelseiland staat afgebeeld.

De bewakers vertellen als afschrikwekkend voorbeeld de geschiedenis van vier Arabieren, die wegens dienstweigering in oorlogstijd tot levenslange deportatie veroordeeld waren. Jaren lang verkochten zij den wijn, dien zij als belooning kregen voor extra zwaren arbeid; in hun vrijen tijd maakten zij sierlijk knooppwerk, en ook dat verkochten zij; zoo kregen zij een som van drieduizend francs bij elkaar.

De visscher Bichier, een vrije neger uit Kourou, bood aan, die vier menschen naar Brazilië te brengen — tegen belooning van drieduizend francs. De Arabieren klommen in het schamele vaartuig, sliepen van vermoeienis in en werden pas wakker, toen de zon hoog aan den hemel stond. Zij waren niet op weg naar de vrije kust van Brazilië, maar midden in de beruchte slikbank, die vóór de kust van Guyana ligt. Op sommige plaatsen is die kolossale modervlakte dicht begroeid. Bij één van die plaatsen bleef de boot liggen.

De neger Bichier stapte uit en nam zijn geweer, zoogenaamd om jacht te maken op watervogels. Hij legde een plank op het slik en liet zich daarover naar het struikgewas glijden. Op korten afstand van de boot echter keerde hij zich om, legde aan en schoot een Arabier neer.

De drie andere vluchtelingen begonnen te schreeuwen en om genade te smeeken. De neger echter laadde opnieuw en legde onbarmhartig weer aan. De Arabieren lieten zich plat op den bodem van de boot neervallen en zochten zoo dekking. De moordenaar kwam dicht bij het vaartuig en schoot van nabij op het kluitje menschen. Alle drie werden zij gewond. Terwijl hij zijn buks opnieuw laadde, probeerden de drie te ontkomen.

Zij sprongen in de modder, die hun tot aan de heupen reikte, en ploeterden met moeite voort naar een bosje riet in de nabijheid. De neger liet hen gaan, maar op zijn plank gleed hij hen snel achterna, en schoot er nog twee neer. De derde gewonde slaagde er in, te ontkomen, en zich in een ondoordringbaren warboel van waterplanten te verbergen.

Nu sleepte de neger de drie lijken stuk voor stuk op de plank, om zich op de grofste manier meester te maken van de verborgen plan.

Toen de vloed opkwam, voer de neger met zijn buit naar het land terug. Hij besepte niet, dat de vierde Arabier alles gezien had — hij dacht stellig, dat die man al lang in het slijk was gestikt. Twee dagen lang hield die ongelukkige zich vastgeklemd aan het kreupelhout — toen werd hij door een visscher gevonden en aan boord genomen. Deze visscher, ook een neger, nam hem mee, om de vijftig franken aanbrenggeld te kunnen opstrijken.

De Arabier bracht verslag uit van het gebeurde, en Bichier werd gearresteerd. Hij kreeg twintig jaar tuchthuisstraf, maar bleef niet lang in de cel — de gevangenis-directie benoemde hem tot sleutelbewaarder.

Na lang ontkennen is Bichier voor den moord op de Arabieren uitgekomen; men vermoedt, dat hij nog veel meer dergelijke misdaden op zijn geweten had.

Dit verhaal heeft ook Schwartz gehoord, en hij trok er de conclusie uit, dat 't beter was, met niemand over vluchtplannen te spreken. In 't bagno verraadt de een den ander om een kleinigheid, en de aanbrengrer vindt altijd geloof.

Vijftien zeemijlen van de kust der Nederlandsche en Britsche kolonies

Guyana ligt de beruchte „Fransche Bank”, de kolossale slijkbank, waarop jaarlijks talrijke vluchtelingen uit Fransch Guyana omkomen. Hun vaartuigen raken vast, zij weten geen uitweg en moeten van honger en dorst omkomen onder den onbarmhartigen tropenhemel.

De weinige gelukkigen echter, die de kust der Engelsche of Nederlandsche kolonie bereiken, zijn nog niet veel verder, want beide landen leveren uit. Alleen Brazilië en Venezuela doen dat niet makkelijk: zij kunnen veel te goed menschen gebruiken voor het ontginnen der oerwouden.

Er zijn nog steeds in Guyana tal van vluchtondernemers — Chinezen en negers, die den vluchteling voor een paar bankbiljetten graag helpen... of veinzen te helpen, gelijk Bichier! Zelfs hebben bewakers wel eens vluchtelingen laten loopen, als er daardoor meer te verdienen was, dan de aanbrengr premie bedroeg.

Schwartz heeft begrepen, dat het niet zoo makkelijk zal zijn, uit de kolonie weg te vluchten. Maar hij heeft tijd om na te denken en voorbereidselen te treffen! Eerst moet hij zien, wat extra voedsel te krijgen. Dat is mogelijk door een tuintje.

Hij krijgt verlof — het wordt hem zelfs graag gegeven — een bepaald stukje grond te bebouwen. Eerst moet het onkruid weg — de dichte doornenranken tenminste. De scherpe sabel doet hier goeden dienst. Het zou niet practisch zijn, alle plantjes en grassprietjes uit te rukken, zooals men in Europa doen zou; want planten en wortels zijn het beste middel, om het kleine beetje aarde bij elkaar te houden. De tropische regens zouden anders die handjesvol grond heel gauw wegspoelen.

Om dat plekje grond bouwt Schwartz, met de hulp van anderen, een muurtje, en daarop komt een hek. Ieder tuintje moet afgesloten worden, anders halen de kippen en zwijnen alles overhoop. De kippen en zwijnen van de bewakers namelijk, die vrij over het heele eiland rond mogen loopen. De beesten zijn aangeschaft om de rijpe cocosnoten om te zetten in vleesch. Eéns per week krijgen zij bovendien den afval van de slachtplaats op Royal.

Lallemand is een specialiteit in tuinhakken. Geen ander kan zoo goed de palmbladstelen snijden en in zeewater harden en met eigen vezels aan elkaar verbinden. Zoo sterk is zoo'n heg van stengels en nerven, dat een man er flink tegenaan kan leunen.

Het eenige gebrek van het nieuwe tuintje is gebrek aan grond; er zijn slechts een paar strepen aarde in de rimpels van den rotsbodem. Maar een banneling weet zich te behelpen. Overrijpe cocosnoten worden opgezocht, en met de sabel in tweeën gehouwen. Men legt de helften tegen elkaar, met de opening naar boven, zoodat regenwater en vocht het verrottingsproces bespoedigen. Er worden fijngehakte planten overheen gestrooid, faecaliën en asch doorheen gemengd, en een beetje zand, om te binden. Binnen enkele weken heeft men een stukje aarde, waarin groente groeien wil, in de lokkende zon.

XX. NUMMERS 25, 10, 11 EN 12 WIL- LEN VLUCHTEN.

Er doen maar twee bewakers dienst op het eiland — maar twee bewakers in uniform tenminste. De andere bewakers, de haaien, die rondom in de zee wacht houden, kan geen menschen tellen. Hun wapens zijn een paar rijen lange, spitse, messcherpe tanden. Niemand, die zich te water waagt, ontkomt aan hun ontzettende aandacht.

De twee Fransche bewakers zijn getrouwd en hebben hun vrouwen bij zich. Zij wonen in de kleine kazerne, waarboven een wachttoren met schietgaten opsteekt. De vrouw van den eenen bewaker is een kleine, bleke, magere Française, die zichtbaar lijdt onder het klimaat, en met haar twee ziekelijke dochttertjes, zeven en negen jaar oud, gewoonlijk in de schemerige koelte van het huis verblijft. Slechts een enkelen keer ziet men het gezin wandelen onder de cocospalmen.

De andere vrouw is de eigenlijke heerscheres van het eiland. Zij is een forsche, grove inboorlinge van het eiland Martinique. Haar huid is donker — een koffiebruin, dat niet onaangenaam aandoet — maar ze heeft een goed hart. Als zij kan, verschaft zij hun iets extra's, zij spreekt menscheijk met hen en haalt de twee bewakers over tot welwillendheid.

Door die vrouw komt er een betere verstandhouding tusschen bannelingen en bewakers. Wel staat de toren er nog, en dreigen de schietgaten; wel staat er nog een muur om toren en kazerne, met een deur, die zwaar gegrendeld kan worden, maar dat alles schijnt geen doel meer te hebben. Het is niet veel meer dan schijn van kracht.

Het dak van den toren siddert bij iederen windstoot; de heele toren is bouwvallig, want de ijzeren deelen zijn sedert lang doorgeroest. En de trap, die naar boven leidde, naar de schietgaten, heeft allang als brandhout dienst gedaan.

De heele weerbaarheid van dezen aanleg had nog zin en doel, toen kapitein Dreyfus hier woonde. Er lag toen een sterk garnizoen op 't eiland, 'n afdeeling mariniers; want men leefde in voortdurende vrees voor een gewapenden aanval en een poging tot bevrijding. Daarom heeft men toen ook het nieuwe Dreyfus-huis gebouwd, dicht bij

de kazerne. Er liep 'n gerucht, dat de vrienden van den balling een kanonneerboot wilden uitrusten, om het eiland te overvallen. Vandaar de krachtige bewaking en de toren.

Schwartz, banneling nummer 25, heeft alle mogelijkheden uitgezocht — hij weet, dat men uitvoerige voorbereidselen kan maken voor een vlucht, zonder betrappt te worden. Hij weet ook, dat er zonder boot geen vlucht mogelijk is, en richt dus al zijn gedachten op dit eene punt.

Dan komt op zekeren dag, als hij in zijn tuintje werkt, Wiard bij hem. Die blijft een poosje naar 't werk van den Duitscher staan kijken, en geeft nu en dan een nuttigen wenk, en staat te draaien en te schuifelen — hij heeft iets op 't hart.

„Hoor eens Schwartz, ik heb opgemerkt, dat 't niet lang meer goed kan gaan tusschen jou en Bucher. Die kerel is gevaarlijk — daar is niet mee samen te wonen. Ik zal den hoofdplichter vragen, of je bij mij in moogt trekken. Laat Papelier, die nu bij mij woont, maar met Bucher gaan leven. Papelier is een oude idioot. Wij kennen elkaar al van Rijssel af, en we zijn zoo ongeveer vrienden. Dan kom je meteen bij mij in 't werk. Da's echt iets voor jou.”

Schwartz vindt het uitstekend, alleen al om het werk — want Wiard is de architect van het Duivelseiland. Hij geeft leiding bij den bouw van een nieuw huis; hij loopt den heelen dag met een gewichtig gezicht en met een ouden duimstok van 't eene huisje naar 't andere, beklopt de muren en de balken, schrijft op en rapporteert den bewakers, dat 't eene of andere gedeelte vernieuwd moet worden; terwijl hij er even weinig van weet als de bewakers zelf.

Het is heusch niet altijd noodig, iets te kunnen — vaak is het genoeg, den schijn aan te nemen. Wiard heeft zich een post van vertrouwen weten te scheppen, en hij weet dien te behouden ook.

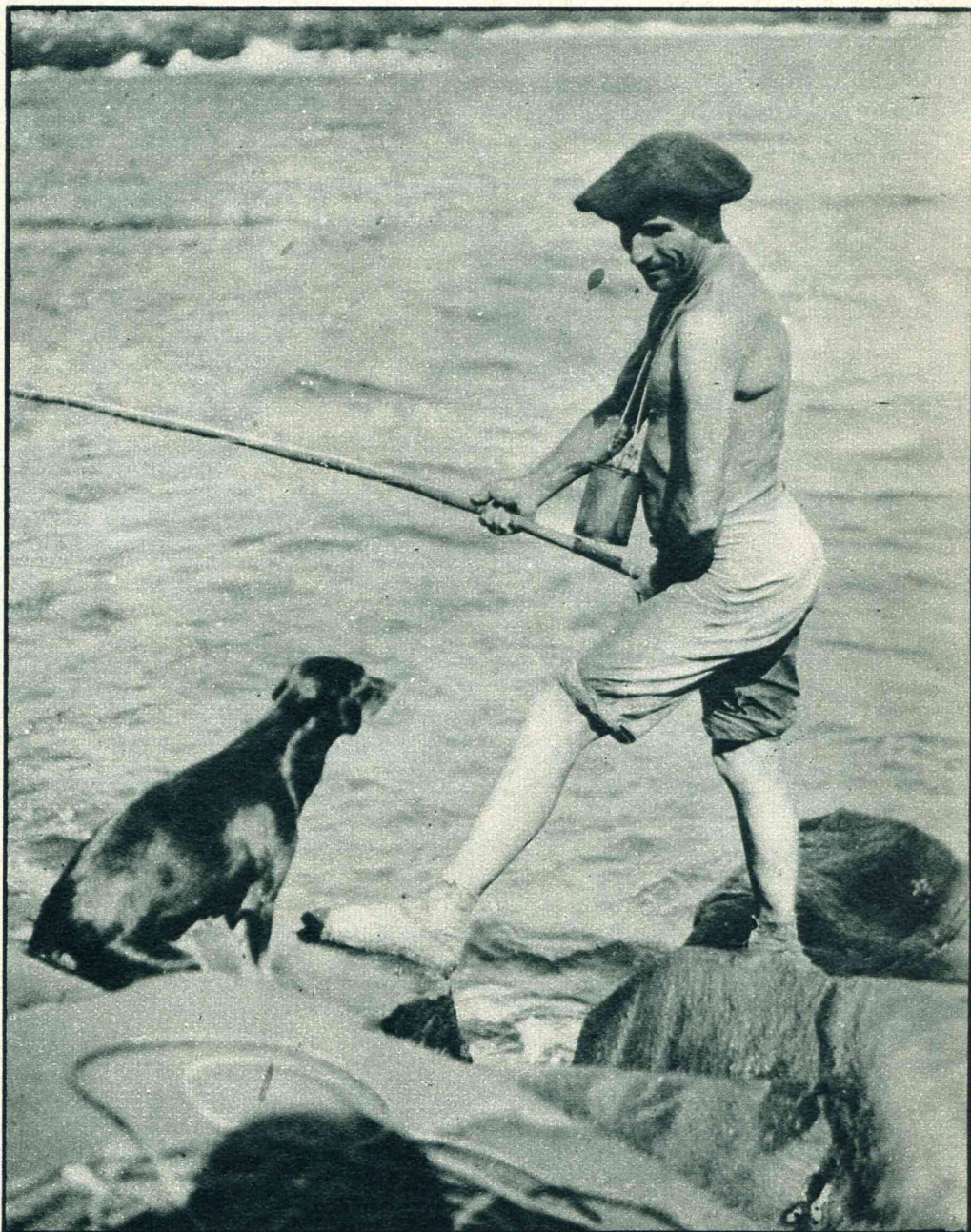
Als Schwartz eenige dagen met Wiard heeft samengewoond, merkt hij op, dat zijn huisgenoot heel eigenaardig doet — bouw materiaal bijeenzamelt, planken, stukjes balk en blikken bussen.

Hij kan dit doen zonder argwaan te wekken, omdat hij „bouwmeester” is. De planken en balken zijn afkomstig van officieele leveranties voor aanbouw of reparatie van huizen, in de bussen hebben levensmiddelen gezeten. De bannelingen mogen die blikjes houden, als keukengerei.

„Jij hebt iets in den zin,” zegt Schwartz. Hij probeert, Wiard te overrompelen. En deze geeft direct toe, dat hij een poging tot vlucht voorbereidt. Nu heeft Schwartz de keuze: meedoen of aanbrenghen. Maar dit is geen probleem voor hem. Hij drukt zijn huisgenoot de hand:

„Je kunt mij als bondgenoot beschouwen!”

(Wordt vervolgd)

Het voornaamste tijdverdrif op het bannelingseiland: de vischvangst. Ziehier 'n foto van den „officieelen” vischer, die voor de proviandeering heeft zorg te dragen.

EVERLASTING
SCHEELT
EEN
MOUW OP
EEN JUMPER

EVERLASTING

EVERLASTING FABRIEKEN, HEEZE (N.B.)

PER KNOT VAN 100 GRAM **34 CT.**

Ja, mevrouw - er zit een massa Everlasting op iedere knot. Honderd gram! Het scheelt U een mouw op 'n jumper of U met Everlasting of met wat anders breit. En dan de garantie, dat Uw werkstukken niet verkleuren, niet pluizen. En mee kunnen in de gewone huishoudwasch!

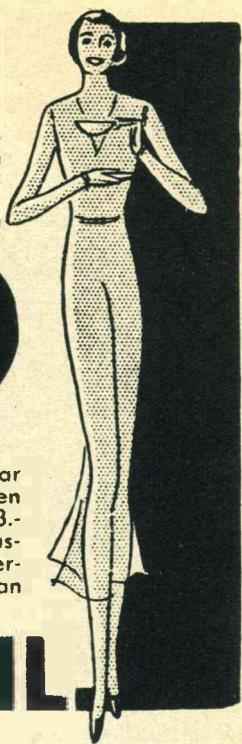
„en toen werd ik slank”

zegt een van de duizenden tevreden en geregelde gebruikers van Facil.
(Mej. S. H.)

Facil is verkrijgbaar in apotheken en drogisterijen à f 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

FACIL.

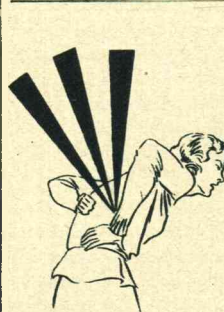

Wij vragen Breisters en Breiers

door geheel Nederland, om Sokken en Kousen op onze geheel geruischlooze automatische snelrondbreimachine „LAMA” te vervaardigen, tegen vaste loonen per dozijn paar. Voorafgaande kennis niet noodig. Bij aankoop gratis les aan huis. — Vraagt condities!

Hoofdkantoor „LAMA”, Afd. R. 10

Jekerstraat 13, Telefoon 91048, Amsterdam-Z.

Kon haar handen niet opbeuren

Wanhopig door reumatiek
Doet nu weer zelf de huishouding!

Tien maanden lang leed deze vrouw. Tien maanden lang worstelde zij om haar reumatiek te overwinnen. En toch, toen zij eenmaal het juiste middel had gevonden, hoefde zij niet lang meer op het succes te wachten. Gedurende zes weken „de dagelijksche dosis” Kruschen Salts en haar strijd was gewonnen. Een „ongelooflijk wonder” noemt zij het. Zij schrijft:

„Ongeveer 12 maanden geleden kreeg ik een aanval van reumatiek en wel zoo kwaadaardig, dat ik er door misvormd werd. En ik was nog maar 32 jaar. Tien maanden lang probeerde ik van alles en ik werd beschouwd als een hopeloos geval. Soms kon ik dagenlang mijn handen niet tot mijn hoofd opbeuren. Toen dacht ik aan Kruschen Salts. Een ongelooflijk wonder! In zes weken tijd was ik in staat mijn huishouding weer zelf te doen en voor mijn kinderen te zorgen. Ik heb nooit meer eenige teekenen van een terugkomen der reumatiek bemerkt.
Mevr. M.”

De werking van „de kleine dagelijksche dosis” Kruschen Salts is even eenvoudig als doeltreffend.

De verschillende zouten in Kruschen drijven zacht de opgehoopte afvalstoffen en urinezuur, die Uw pijn veroorzaken, langs den natuurlijke weg uit het lichaam. De pijn verminderen, de stijve gewrichten worden weer lenig, gewellen verdwijnen. Indien U trouw blijft aan de kleine dagelijksche dosis Kruschen zullen de afvoerorganen tot regelmatig functionneeren aangespoord worden, zoodat het lichaam inwendig schoon blijft. Zoodoende krijgt het kwaadaardig urinezuur geen kans meer zich ooit weer op te hoopen. U blijft vrij van reumatiek.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Imp. N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

BLIJMOEDIGHEID

kenmerkt de Ovo-gebruikers. Op hen heeft de tijd geen invloed. Zij haasten en arbeiden net zoo hard als U; alleen zij zijn er tegen bestand, doordat ze dagelijks voor het naar bed gaan en aan het ontbijt een kop Ovomaltine drinken. Ovomaltine is een smakelijke, krachtgevendende drank, een extract uit de beste natuurproducten. Een kop Ovo heeft 80% meer voedingswaarde dan een kop melk. Dat zegt toch wel iets. Ook is het niet duur. Voor 70 ct. heeft U reeds een busje.

OVOMALTINE
versterkt ook U

3 VAN STARK

DOOSJES
15-20-25
ct.
TUBES
25-35 ct.

Drie, die voor een gezond, glanzend gebit zorgen . . . STARK's tandpasta is niet te overtreffen! Zelfs niet door de kostbaarste buitenlandsche. Zuivere, desinfecterende, niet-slijpende bestanddeelen. Een heerlijk-frissche smaak. Tandpasta, zooals de allerbeste tandpasta hoort te zijn. Voor prijzen, die U graag betaalt!

• MET BONS VOOR CADEAUX

Stark's TANDPASTA
IS GOED
EN TOCH GOEDKOOP

NEDERLANDSCH FABRIKAAT • SINDS 1830

Koopt geadvverteerde artikelen!

WINTER IN ZWITSERLAND

AROSA Sporthotel „Hof Arosa”

Het comfortabele Home voor den sportgast. Centrale ligging. Stroomend water in alle kamers. Volledige pensionprijs Zw. Fr. 12.50

1800 Mtr. boven zee

BOOM'SLAXEERPILLENBOOM'S LAXEERPILLEN

verdriven overtollig gal en slijm en bevorderen en regelen een goeden stoelgang. — Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk.

Verkrijgbaar in apotheken en drogistwinkels à 30 en 55 ct. per doosje. — Op aanvraag gratis en franco een monsterdoosje.

FIRMA A. M. BOOM, ARNHEM 8

BOOM'SLAXEERPILLENBOOM'S LAXEERPILLEN

De Hollandsche schaatsenrijders vertrokken Zaterdag met den dienst der Luft Hansa van Schiphol naar Noorwegen, om daar deel te nemen aan de wereldkampioenschappen hardrijden. Toevallig maakte ook Sonja Henie de reis mee. Van l. n. r.: piloot Lindow, R. Kooops, J. Langendijk, T. Hooftman, Sonja Henie, trainer H. Waulo, L. Dijkstra en S. Heiden.

SPORT VAN DE WEEK

De Haagsche kraaien kraaiden Zondag in 't Stadion met 2-0 victorie en het gevolg hiervan is, dat 't blauw-witte schip tamelijk vast aan den bodem is geraakt. Natuurlijk zijn er nog mogelijkheden, zoodat de enthousiaste Blauw Wit-supporters het bij een nauwkeurige becijfering nog een heel eind kunnen brengen, doch voor alles zijn overwinningen noodig en die blijken meer en meer achterwege te blijven. Hermes—D.V.S. voelt natuurlijk niets voor de laatste plaats en 't Gooi is er een flink eind van verwijderd. Wij kunnen Blauw Wit

V.S.V. klopt Z.F.C. met 2-1. Met den wind in den rug bestookt V.S.V. het Zaanse doel. Kloppers en van 't Kaar wendden het gevaar af.

Dreigende wolken pakken zich reeds eenige maanden boven het kamp van Blauw Wit samen. Wolken echter, welke nog genoeg zon doorlieten, omdat men wist dat de zebra's vrouwe Fortuna tegen zich hadden gehad en er eigenlijk geen enkele reden was om, met het oog op de gelijkheid waarmede deze godin van het geluk haar gaven placht te verdeelen, niet op een gelukkige kentering te hopen.

Meer en meer blijkt echter, dat met zoo'n gelukkige wending niet te rekenen valt. Zelfs schijnt de lucht ons momenteel reeds zoo duister, dat het licht niet meer dan vruchteloze pogingen kan doen.

Een spannende match tusschen K. F. C. en Ajax (1-2) in De Koog. Een stormachtig tooneeltje uit den strijd. Fladderende haren van Anderiesen en zijn Koogse tegenstanders

slechts moed inspreken en cijferen, zooals zij, die het 't best met de zebra's meenen. Maar of 't veel helpen zal?

Aan den anderen kant van de stad gaan de zaken heel wat beter naar wensch. Ajax is Zondag in De Koog een lastige klip omzeild en staat met 1 punt achterstand en een wedstrijd meer gespeeld dan de Vogels op de tweede plaats.

Blauw Wit verliest wederom, ditmaal met 0-2 van H.B.S. Spelmoment voor het Amsterdamsche doel. De verdediging van Blauw Wit in actie.

Wij zijn er van overtuigd, dat de race naar den kampioenstitel nog bijzonder spannend wordt.

De resultaten in de tweede klasse zijn werkelijk een speciale studie waard. Zeeburgia en E.D.O. doen beide hun best om anderen in het complot te betrekken en zien hun loffelijk streven met succes bekroond. Zeeburgia liet zich kloppen door D.E.C., dat hiermede tusschen haakjes een kranige prestatie verrichtte en E.D.O. verloor in Zaandam van Z.V.V. Kinheim kon, zonder zelf iets te doen, door dit alles beslag op de bovenste plaats leggen. Overigens een goede dag voor de tweede klassers hier. D.E.C. won niet alleen, doch ook V.V.A., dat H.R.C. met een nederlaag naar het hoge Noorden terugstuurde. De stand onderaan onderging hierdoor geen wijziging. Beide hoofdstedelijke staartclubs voeren hier een wanhopigen strijd. Niet minder fraai was tenslotte T.O.G.'s overwinning in Alkmaar.

In de andere afdeling verpletterde D.W.S. Alphen. H.F.C. won echter ook, zoodat de kansen der Polderbewoners hier nog slechts uiterst miniem kunnen worden genoemd.

Van veel belang was de overwinning van A.F.C. in Baarn, waar de club van dien naam met 3-2 verloor, na met 2-0 de leiding te hebben gehad. Daar ook B.F.C. won, komt Baarn meer en meer in de verdrukking.

D.D.V. met 1-5 door Blauw Wit geklopt. Kiekje voor de korf der thuisclub, welke een sprekende nederlaag leed.

De korfbalwedstrijd D. V. D. - Koog Zaandijk (3-2). Aardig spelmoment uit deze spannende match.

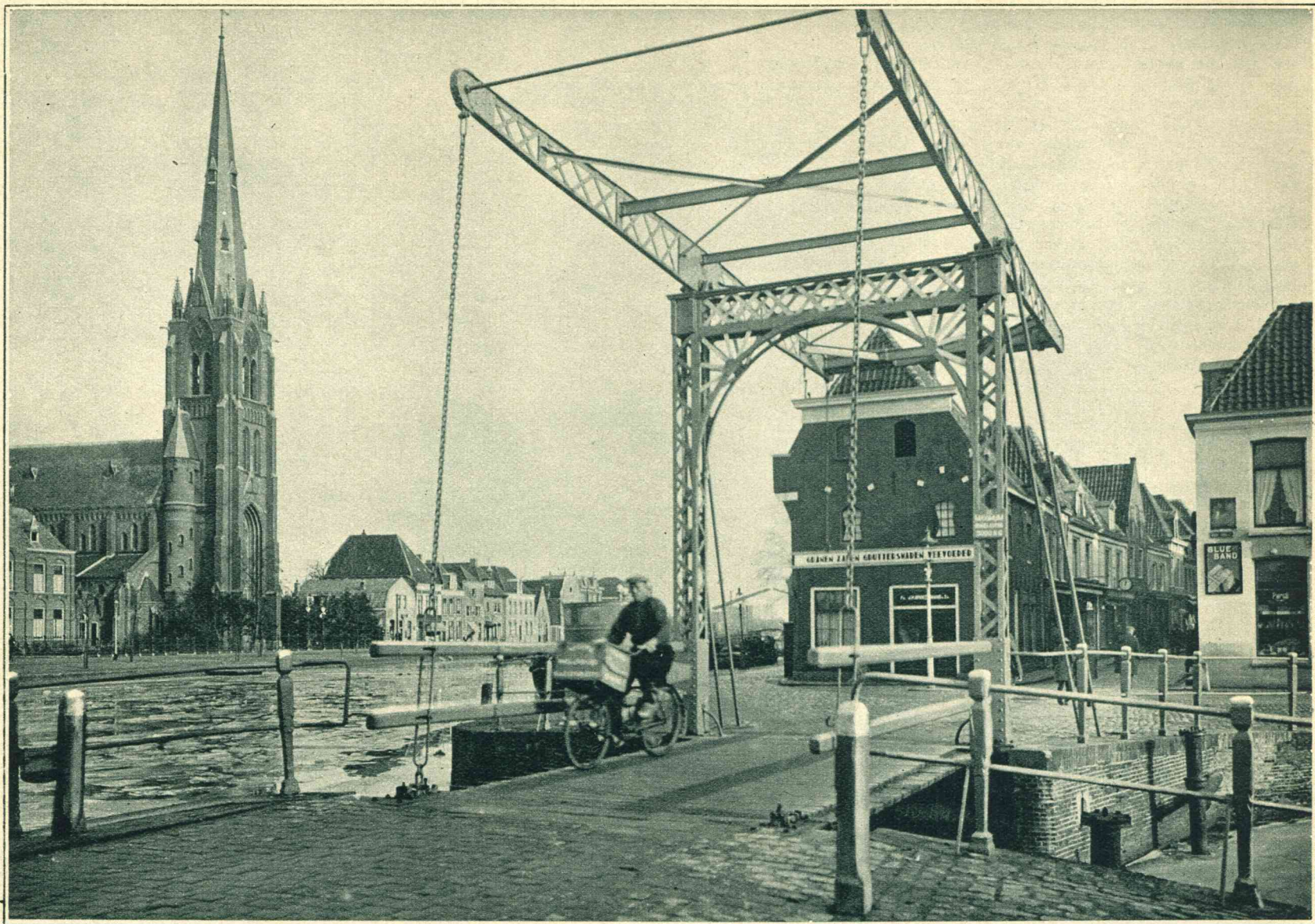
Haarlem en Sparta spelen gelijk (2-2). De Haarlemmers scoren hun eerste doelpunt.

Dommering legt wederom beslag op den titel van Nederlandsch biljartkampioen. Kiekje uit het tournoi bij Dubois. Dommering zittend, met naast hem zijn sterksten concurrent, den Amsterdammer Sweering.

Geheel zonder dissonant ging het echter ook hier niet. De Spartaan leed in Utrecht tegen Velox een ferme nederlaag, een resultaat overigens, dat alleen in het verschil in goals een beetje kan tegen vallen, daar vrijwel niemand op 'n overwinning der roodbroeken tegen deze sterke Utrechtanen had gerekend.

Van een rumoerige vergadering met 'n ongewoon slot, n.l. schorsing tot over een maand. De vroede vaders van de K.N.A.U. te Utrecht bijeen. Onze fotograaf kiekte de bijeenkomst, nadat tot schorsing was besloten. In het midden voorzitter Moorman.

Weesp, het nijvere
stadje onder den
rook van Amsterdam.

STILLE STADJES

De brug
aan de Ossen-
markt te Weesp,
aan de vele toe-
risten, die vanuit de
hoofdstad naar 't Gooi
trekken, welbekend.

De Heeren-
gracht te Muiden.

De tien
sterren
van
DRIESSEN

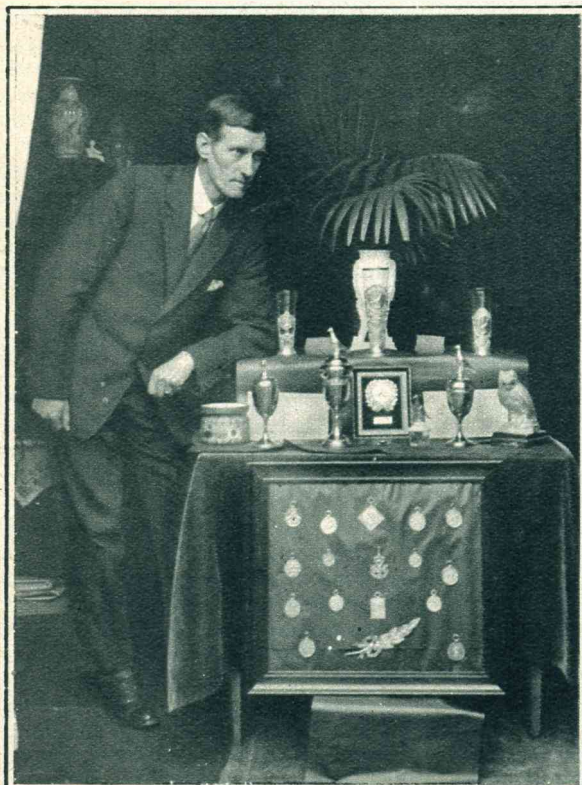
Bonbons met rum-caramel, koffi-
room, pâte d'amandes, nougat mon-
télmar zijn er altijd geweest. En om
daarmede kennis te maken, behoeft
ge de nieuwe Décora-bonbons van
Driessen niet te koopen. Maar wel
om Uw gasten iets extra's te bieden!
Wat ge bemerkt aan het aandachtig
proeven, aan het goedkeurend knik-
je-in-stilte, aan de bonbonnière die
spoediger leeg is dan anders.....
iets extra's: de superieure kwaliteit!
Van de samenstelling... van iedere
Décora-bonbon apart!

per ons
30 cent

@Driessen

„de naam zegt alles“

Verzamel de plaatjes
voor 't Vlaggenalbum

14 Februari a.s. herdenkt de heer H. Keerwolf
den dag, dat hij voor 40 jaar postduivenliefheb-
ber werd. Hij behaalde met zijn vogels vele
prijzen op wedvluchten en tentoonstellingen. Hij
is een bekende figuur in de postduivensport-
wereld te Haarlem.

De in aanbouw zijnde nieuwe telefooncentrale
te IJmuiden aan de Dirk Hartogstraat.

DE TREKKING NADERT SNEL!

Haast U!

Haast U!

TREKKING 28 FEBRUARI A.S.

Koopt nog heden loten der
Loterij Moeder en Kind

(Goedgek. bij Besl. v. Justitie d.d. 11-2-'32 No. 709. Aantal loten 50.000)

De loterij, welke U

VEEL BETERE KANSEN

biedt, dan welke loterij ook!

EERSTE PRIJS:

een **LANDHUIS** ter waarde van f **7000**

TWEEDE PRIJS:

een **FIAT AUTO** ter waarde van f **2500**

DERDE PRIJS:

een **AMEUBLEMENT** van f **800**

VIERDE PRIJS:

Nieuwste **Philips Radio Installatie**

EN VERDER

4996

WAARDEVOLLE PRIJZEN

TREKKING 28 FEBRUARI A.S.

O.A.

Loten verkrijgbaar

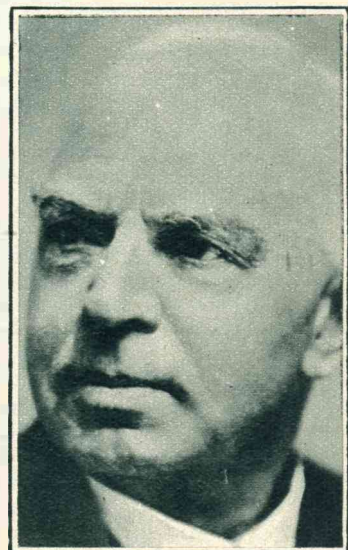
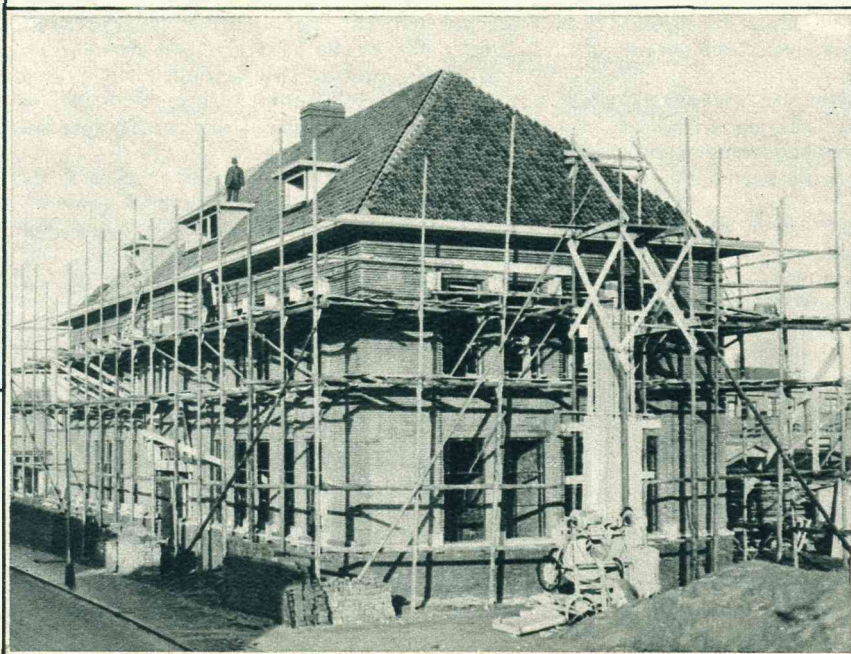
BIJ

GEBR. GERZON'S MODEMAG.
VROOM & DREESMANN.
ALLE AMST. KIOSKEN.
Pa. HIRSCH & CIE.
SIG. KIOSK v. DAM, MUNTPL.
BIJ DE ADMINISTRATIE
N.Z. VOORB. WAL 276, A'DAM
EN BIJ ALLE BEKENDE DE-
BITANTEN IN NEDERLAND.

Op iedere 10 loten een prijs!!

U KUNT OOK STORTEN OP POSTGIRO-
REKENING 43635, VAN N.V. REMACO
TE AMSTERDAM. WAARNA U DE LOTEN
FRANCO WORDEN TOEGEZONDEN.

Prijs per lot 1 gulden!

De bekende tooneelspeler Hein Harms,
verbonden aan het Schouwtooneel, die
zijn 70sten verjaardag viert.

De Iquazu-waterval in Noord-Brazilië is een der machtigste natuurwonderen der aarde.

DE ROODE STRAAL

door William Sheeres

Een schot in de hartstreek, gelost ter linkerzijde van het lichaam; de dood moet onmiddellijk zijn ingetreden," sprak dr. Highcliffe met gedempte stem.

Inspecteur Mac Ery blikte somber de bibliotheek rond. De ijzeren valluiken voor de vensters waren gesloten, door de voordeur kon niemand zijn binnengedrongen en toch was er een doodelijk schot gelost, waarvan de oude lord Warton het slachtoffer geworden was.

"Onbegrijpelijk," mompelde Mac Ery. Hij knielde bij den doode neer en onderzocht diens zakken. Hij haalde een paar brieven te voorschijn, een gouden horloge, een vulpen en een goedgevulde portefeuille. De brieven legde hij achteloos opzij en onderzocht den inhoud van de portefeuille. Zij bevatte zeventig pond aan bankpapier en 'n lidmaatschapsbewijs van de Kit-Katclub, de voornaamste Londensche sociëteit.

"Roof is blijkbaar de drijfveer niet geweest," stelde hij peinzend vast. Hij keek op en wierp Crawford, den butler, een onderzoekenden blik toe. De man stond te beven op zijn beenen en zijn gelaat was aschgrauw.

"Ga eens zitten, Crawford," begon hij.

De butler viel op een stoel neer en keek den inspecteur angstig aan.

"Vertel me eens: wat deed lord Warton eigenlijk in de woning van zijn neef?" hernam Mac Ery.

"Mylord zei, dat hij hier iets te doen had, sir," antwoordde de man schor.

"Weet je ook, wat hij te doen had?"

"Neen, sir. Mylord kwam om zeven uur hier binnen. Ik was erg verbaasd, want ik wist niet, dat mylord een sleutel had. Hij zei dat hij even in de bibliotheek moest zijn. Ik merkte op, dat sir John de deur daarvan gesloten had, voor hij op reis ging, maar mylord antwoordde, dat dit geen bezwaar was: sir John had hem de sleutels toegezonden, ook die van de buitendeur."

"Waar is sir John?" onderbrak de inspecteur hem.

"Hij is drie dagen geleden naar Palermo vertrokken, sir; hij keert volgende week terug."

"Mooi, ga dan maar verder met je verslag," gebod Mac Ery.

De butler ging met bevende stem voort. "Mylord ging naar boven en ik bleef beneden. Ik hoorde hem den sleutel omdraaien en binnentreden. Ook hoorde ik hem het licht in de bibliotheek inschakelen. En direct daarop klonk een schot en hoorde ik mylord vallen. Toen ik..."

"Wacht even! Hoeveel tijd verliep er tusschen het inschakelen van het licht en het schot?"

De butler dacht even na. Aarzeland antwoordde hij: "Misschien twee of drie seconden, sir."

"Je hoorde geen stemmen, geen gerucht of rumoer, dat erop kan wijzen, dat er reeds iemand in de bibliotheek was?"

"Niets, sir. Mylord liep een paar passen de kamer in en toen viel het schot. Ik schrok geweldig en rende naar boven. Daar vond ik mylord op den grond liggen, in dezelfde houding zooals hij nu ligt. Ik wist niet of hij reeds dood was of nog leefde, maar ik werd plotseling bang en verliet de bibliotheek. Beneden in de gang belde ik de politie op."

Inspecteur Mac Ery knikte voldaan. "Alles zeer duidelijk, ga door."

De butler haalde hulpeloos de schouders op. "Anders weet ik niets te vertellen, sir."

"Is dat alles? Wel, zeg me dan eens, waar je bleef, totdat de politie kwam?"

"Bij de deur, de voordeur, sir. Zooals ik u zei was ik bang; ik zie niet graag een doode. Daarenboven vreesde ik, dat de moordenaar ook mij zou neerschieten. Ik bleef wachten, tot u kwam en ging eerst toen opnieuw naar boven."

De inspecteur keek hem scherp aan. De man was sterk onder den indruk van het gebeurde en hoogst zenuwachtig. Hij zag er in het geheel niet uit als een moordenaar en zijn verklaring van het gebeurde maakte een alleszins betrouwbaren indruk. En toch moest hij, redelijker wijs gesproken, den moord op zijn geweten hebben, want er was geen mensch in het huis aanwezig, de valschermen waren allen gesloten en door de voordeur kon niemand ontsnapt zijn, zonder door den butler te worden opgemerkt.

Mac Ery keek de brieven eens na. De eene was afkomstig van den rentmeester van lord Warton en bevatte eenige zakelijke mededeelingen. De andere was geschreven door sir John Barrell, mylord's neef en erfgenaam. Hij vouwde het schrijven open en las het aandachtig door.

"Beste Oom, Zooeven ben ik na een aangename reis in goeden welstand gearriveerd. Tot mijn spijt moest ik constateeren, mijn chequeboekje vergeten te hebben. Weliswaar kan ik gebruik maken van mijn wisselbrief, doch ik weet niet of dit crediet toereikend zal zijn voor mijn uitgaven. Wilt u me het genoeg doen het boekje even op te zenden, liefst per keerende luchtpost? Tom is tijdens mijn afwezigheid met vacantie, daarom zend ik u hierbij de sleutels van de voordeur en van de bibliotheek. U behoeft ze mij niet terug te sturen, Tom heeft ook een sleutel van mijn woning. Een en ander in haast; deze moet met de luchtpost mee, die over een kwartier vertrekt. Hartelijke groeten. John Barrell."

Mac Ery nam den butler nogmaals onderzoekend op. "Sir John schrijft hier, dat je met vacantie bent, wat doe je dan in de woning?"

De man aarzelde geen oogenblik met het antwoord. "Ik kwam de planten verzorgen, sir, ik gaf ze elken avond water. Toen mylord hier binnenkwam, was ik juist gereed en stond ik op het punt heen te gaan."

"Waar woon je?"

„Mijn moeder woont in East End; bij haar breng ik mijn vacantie door, sir.”

Mac Ery dacht na en wenkte een politieconstabel. Hij gaf hem fluisterend een opdracht en wachtte geduldig op zijn terugkeer. De man trad eenige minuten later weer binnen en knikte bevestigend; zijn onderzoek had uitgemaakt, dat de planten inderdaad pas begoten waren.

De inspecteur stond voor een raadsel. Tijdens den moord was er beslist niemand anders in huis geweest dan de butler en dat feit wees hem beslist als den dader aan. En toch waren alle aanwijzingen in zijn voordeel. De man had een gegronde reden voor zijn aanwezigheid opgegeven, hij had de portefeuille van mylord onaangeroerd gelaten en daarenboven had hij uit eigen beweging de politie getelefoneerd, terwijl hij gemakkelijk had kunnen vluchten. Dat alles pleitte voor zijn onschuld. Maar als hij de dader niet was, wie was het dan wel en waar was hij dan gebleven? Wat was het motief van den aanslag, nu er van roof geen sprake scheen te zijn?...

Mac Ery dacht plotseling aan sir John Barrell. Hij was lord Warton's erfgenaam en hij had groot belang bij diens dood. Het was voor welhaast niemand uit de Londensche society een geheim, dat sir John een losbol was en tot over de ooren in de schulden zat. Lichtzinnigheid was echter heel iets anders dan misdadigheid en daarenboven kon hij in het geheel niet in verdenking komen; sir John zat ongetwijfeld nog in Palermo.

De constabel had den doode met een laken toegedekt, de dokter zat in gepeins en de butler wrong zich nog altijd zenuwachtig de handen. Mac Ery stond op. Hij gaf last den doode naar het ziekenhuis te laten vervoeren voor de schouwing en beval den butler zich naar de keuken te begeven en op orders te wachten. Vervolgens stelde hij een telegram op voor sir John Barrell en wendde zich ten slotte tot den dokter.

„Ik dank u voor uw bijstand, dokter, ik geloof niet, dat er hier nog iets voor u te doen is.”

„Neen, mijn aanwezigheid is overbodig; ik zal maar heengaan en een rapport opstellen voor den coroner,” antwoordde de geneesheer.

Hij vertrok met een stillen groet en de inspecteur bleef alleen. Hij opende de schrijftafel van sir John en doorzocht alle laden. Zij bevatten talrijke aanmaningen, een paar brieven en eenige studies over electrotechniek. Hij las en bekeek een en ander, doch hij vond er niets bij, dat hem van betekenis leek voor het onderzoek naar den moordenaar.

Nadenkend begon hij de bibliotheek op en neer te loopen, met de handen op den rug en met diepe denkrimpels op zijn voorhoofd. Zijn blik dwaalde langs de wanden en over den vloer en richtte zich eindelijk naar het plafond en de vensters. Hij schudde het hoofd, hij had alles reeds onderzocht en geen schijn van een aanwijzing gevonden, die hem op weg kon helpen.

„Een schot in de hartstreek, gelost ter linkerzijde van het lichaam,” herhaalde hij wel tien maal de conclusie van den dokter.

Op straat en in huis werd het stil. Het sloeg twaalf uur en nog altijd liep de inspecteur op en neer, op en neer, in diep nadenken verzonken. Plotseling stond hij stil en keek om zich heen. Hij had een geluid opgevangen, dat hij zich herinnerde reeds eerder te hebben gehoord. Het klonk als een enkele tik van een klok, een zachte klank van metaal op metaal. Hij luisterde scherp toe, maar het geluid liet zich niet meer hooren. Weer begon hij te loopen.

„Klik,” klonk het plotseling weer. Hij stond stil en hoorde niets meer. Hij merkte op, dat hij op dezelfde plaats stond, waar lord Warton neergevallen was.

„Wel verduiveld,” mompelde hij geërgerd. Toen hij zijn hand uit zijn zak haalde, klonk het geluid opnieuw: „Klik.”

Hoogst verrast richtte hij zijn blik naar den linkerwand van het vertrek; het kwam hem voor, dat het vreemde geluid daar vandaan kwam. Hij deed een paar stappen naar den muur en wendde zich daarbij iets opzij. „Klik,” klonk het opnieuw.

Mac Ery wist nu zeker, dat het geheimzinnige geluid uit den muur kwam. Hij streek met zijn vlakke hand langs het imitatie-leder behangsel, half verwachtend een geheime bergruimte te vinden. Zijn vinger gleed over een oneffenheid, die hij opmerkzaam onderzocht. In het behangsel ontdekte hij een klein uitgestulpt gaatje, waarachter een nauwe holte lag.

Hoogst nieuwsgierig verwijderde hij het behangsel en belichtte de plek met zijn zaklantaarn. Tegelijk trad hij vlug opzij en liet een zacht gesis hooren: het licht viel precies in den stalen mond van een revolverloop....

Hij trad terug en terstond liet zich het geluid weer hooren: „klik”. De metaalklank scheen van beneden te komen en voorzichtig liet hij zich op de knieën neer. Opnieuw onderzocht hij het behangsel. Hij ontdekte nogmaals een oneffenheid, geen gat echter. Voorzichtig sneed hij het behangsel los en vond, in den muur verborgen, een electrische lamp van vreemden vorm.

„Een photo-cel,” mompelde hij uiterst verbaasd. Het volgende oogenblik stond hij aan de telefoon. Hij belde Scotland Yard op en verzocht om een electrotechnicus. Men beloofde hem onmiddellijk iemand te zenden en ongeduldig hervatte hij zijn wandeling door de bibliotheek. Telkens als hij de plaats passeerde, waar lord Warton door het doodelijk schot getroffen was, klonk hem hetzelfde geluid in de ooren: „klik”, juist alsof hij op die plek een of ander geheimzinnig mechanisme in beweging bracht....

Mr. Dulfner, electrotechnisch ingenieur en als deskundige verbonden aan Scotland Yard, liet zich de situatie uitvoerig door Mac Ery uiteenzetten. Wonderlijk genoeg schonk hij het eerst

zijn aandacht aan den rechtermuur. Hij maakte het behangsel los en liet een gebrom van voldoening hooren.

„Wat is er?” vroeg de inspecteur nieuwsgierig. „Het geheim is opgelost, de moordenaar gevonden,” antwoordde Dulfner kort.

„De moordenaar... wie?” informeerde Mac Ery ademloos.

„Een roode straal, juist gedefinieerd de infra-roode straal, inspecteur. Onzichtbaar voor het bloote oog. En uitgezonden door dit kleine apparaat, kunstig in den muur verborgen. De infra-roode straal dringt door het papier heen. Sir John Barrell schijnt een handige schurk te zijn.”

„Sir John Barrell?” viel Mac Ery verrast uit. „Bedoelt u dat hij...”

„Ik bedoel, dat hij dit alles in scène heeft gezet, juist. De verklaring is voor een deskundige zeer eenvoudig. De infra-roode straal, hierdoor uitgezonden, valt precies in de photo-cel, ziet u wel? Tusschen dit apparaat en de photo-cel is dus een zekere verbinding tot stand gebracht. En laten we nu eens even den anderen muur onderzoeken...”

De ingenieur onderzocht den linkerwand en richtte zich met een tevreden hoofdknikje op. „Kijk, sir John heeft de zaak werkelijk vernuftig in elkander gezet. Ziehier, inspecteur: er zijn twee steenen uit den muur genomen. De beide ruimten zijn verbonden door een groef en in die groef ligt een electrische leiding. In de bovenste ruimte is een browning vastgezet, geladen met één patroon. Aan den haan van de revolver is de leiding bevestigd, ziet u? Laten we nu de benedenruimte eens bekijken. Hier is een lamp, de photo-cel. Op zeer korten afstand daarachter is een gevoelig relais aangebracht, hier ziet u het. Zoolang nu de roode straal in de photo-cel valt, gebeurt er niets. Kijk nu echter wat ik doe, inspecteur...”

De ingenieur bracht de hand voor de lamp en tegelijk liet zich het klikkend geluid weer hooren. „Begrijpt u wat er gebeurt? Ik verbreek de verbinding met mijn hand, de straal valt niet langer in de photo-cel. Daardoor wordt het relais aangetrokken, de electrische stroom trekt een anker aan en dit doet hierboven den haan van de browning overhalen. Telkens als de straal onderschept wordt, gaat de browning af, zooals ik zeg: heel vernuftig en toch eenvoudig.”

Mac Ery stond verdwaasd te kijken. „Welk een geraffineerde schurk,” barstte hij eindelijk los. „Dat briefje van dien meneer John had dus uitsluitend ten doel, lord Warton naar de bibliotheek te lokken. De verdenking van den moord kon nooit op hem vallen en...”

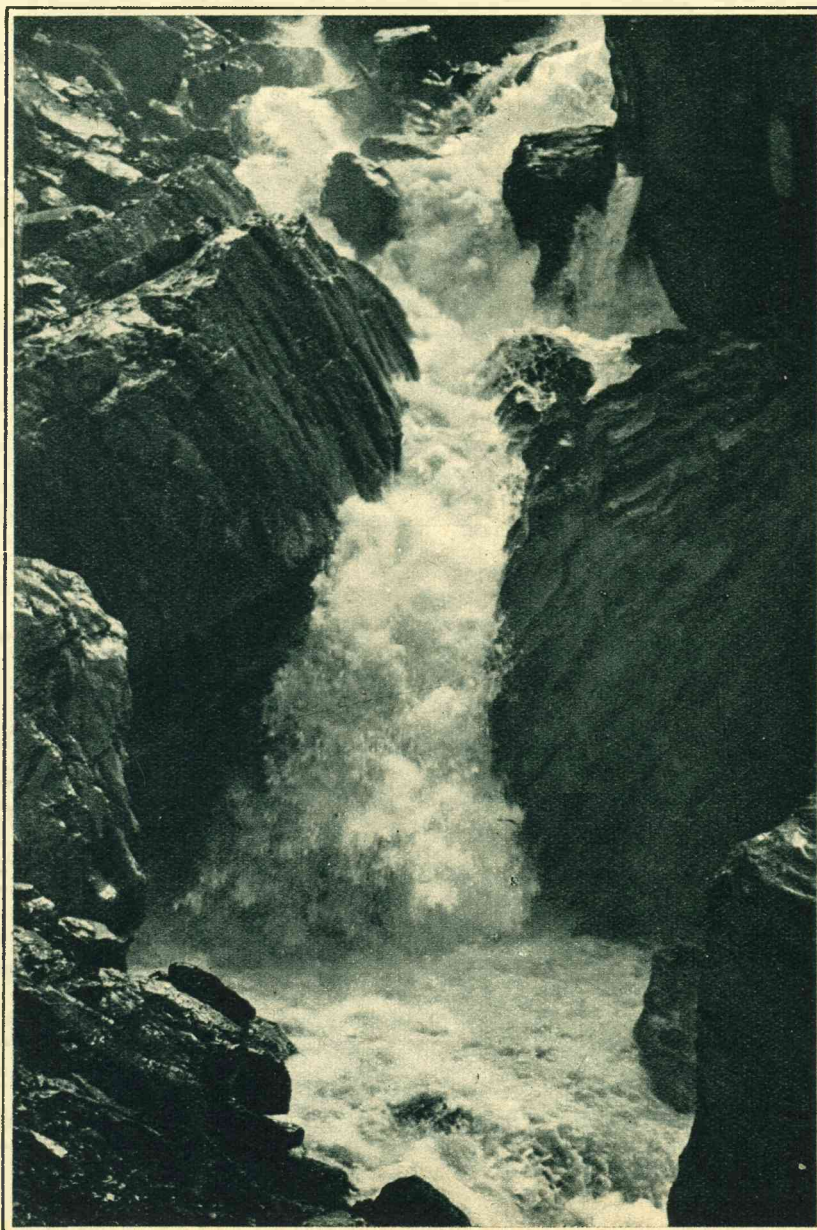
„En wijl hij er op rekende, dat ook de butler afwezig was, hoopte hij dat de politie zou aannemen dat mylord in huis overvallen was door inbrekers,” vulde mr. Dulfner aan. „Hij heeft echter niet bedacht, dat het klikkend geluid van den haan hem zou kunnen verraden, of hij heeft dat gevaar zoo licht geteld, dat hij meende het te mogen veronachtzamen.”

„Uiterst geraffineerd,” herhaalde Mac Ery en grimmig besloot hij: „Maar we zullen den schurk een ontvangst bereiden, die hem heugen zal. Een baronetstitel, jawel... maar hij zal hem moeten voeren in de gevangenis...”

Toen sir John Barrell, de veertiende baronet Warton, den volgenden dag op Croydon uit een Hollandsch vliegtuig stapte, voelde hij een hand op zijn schouders.

„U is mijn arrestant, in naam des Konings, lord Warton; de infra-roode straal heeft u verraden.”

De moordenaar keek inspecteur Mac Ery een oogenblik versuft aan; toen schudde hij op een vreemde manier met het hoofd en zakte bewusteloos door zijn knieën....

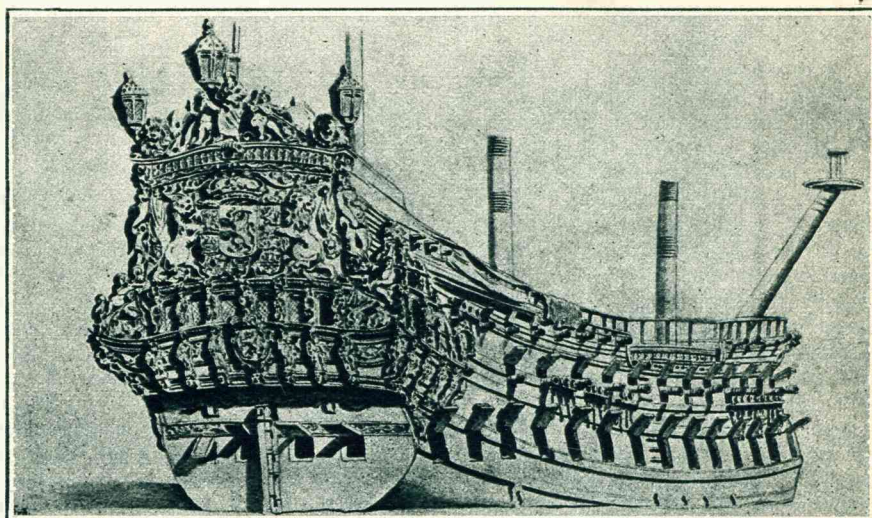

De waterval bij Kandersteg in de Zwitsersche Alpen

Michiel Adriaensz. de Ruyter, commandant van De Zeven Provinciën.

De spiegel van het schip De Zeven Provinciën, naar een tekening van den zeeschilder W. v. d. Velde.

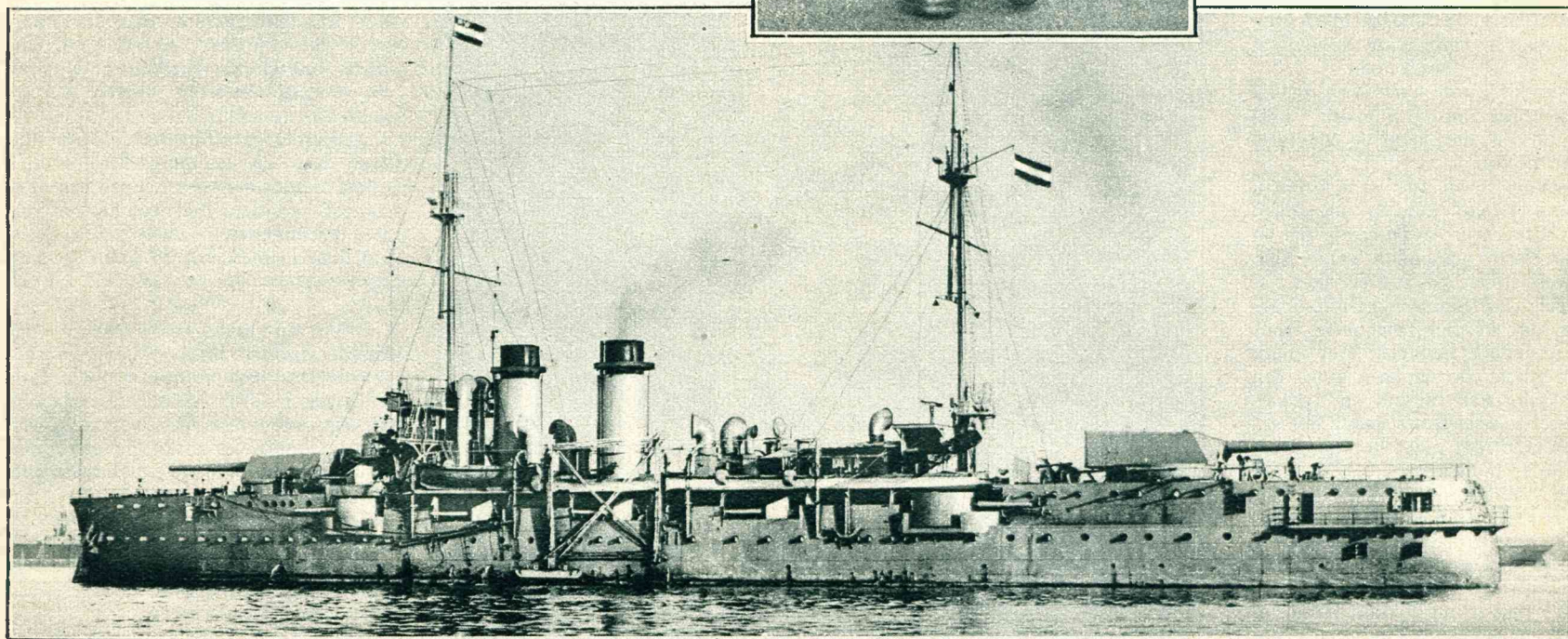
DE ZEVEN PROVINCIEËN

De muiterij aan boord van het te Oleh-Leh gelegen pantser-schip De Zeven Provinciën houdt de gemoederen thans algemeen bezig en daar de zaak nog wel een nasleep zal hebben,

C. Meyer, de eerste officier van De Zeven Provinciën, die over boord sprong, toen het schip de reede verliet en den commandant, die aan wal vertoefde, verslag uitbracht van de muiterij.

kan men er van verzekerd zijn, dat deze Potemkinachtige affaire nog lang een geliefkoosd onderwerp van gesprekken zal vormen. Het is wel een zonderlinge samenloop van omstandigheden, dat het juist de Nederlandsche oorlogsbodem met den roemvollen naam uit de vaderlandsche geschiedenis moest zijn, die zoozeer de marine in opspraak heeft gebracht. Immers, in onze gouden eeuw was De Zeven Provinciën het admiraalschip van Michiel de Ruyter. Vanaf dit schip voerde hij het bevel over de vloot van de Republiek der Vereenigde Nederlanden en deed haar vlag gevreesd zijn in alle zeeën. Het was ook De Zeven Provinciën die den beroemden tocht naar Chattam leidde en het Engelsche admiraalschip van de monding van de Theems wegsleepte naar Holland. De Zeven Provinciën van 1933 heeft bepaald een minder roemrijke geschiedenis.

Het pantserschip De Zeven Provinciën, aan boord waarvan een ernstige muiterij ontstond en dat zonder commandant het ruime sop koos.

Als U kunt schrijven kunt U ook **TEEKENEN**

VERBETER Uw positie! Schep U zelf een bron van inkomsten door teekenen te leren. Men zegt gewoonlijk, dat iemand meer of minder „waard” is. Gelooft U niet dat U meer „waard” zou zijn, wanneer U kon teekenen? Hebt U niet dikwijls spijt gehad, dat U op een bepaald moment niet in staat was een schets, een silhouet, een landschap of zoo iets af te beelden? Verhoog Uw persoonlijke waarde! In de beoefening van Uw werkkring hebt U zonder twijfel meermalen op onaangename wijze de ervaring opgedaan, dat U beter had kunnen slagen wanneer U had kunnen teekenen. Zou het in de hedendaagsche tijdsomstandigheden niet verstandiger zijn, zich een goed vak meester te maken door meerdere kennis, hetzij als bijverdienste, hetzij als nieuwe broodwinning of zelfs om zijn zinnen wat te verzetten? U kunt, als U zich daar op toelegt, in eenige maanden een goed teekenaar worden. Wellicht sluimert in U een talent, waarvan U tot heden het bestaan niet wist en waardoor U een waar artist zoudt kunnen worden, of als wij met minder tevreden zijn, Uw brood zoudt kunnen verdienen door illustratie-teekenaar voor boeken en couranten, reclame, mode, decoratie, caricatuur enz. Hiertoe kunt U in staat gesteld worden door bemiddeling van den **A.B.C. Teekencursus**, Zwart Janstraat 138, Rotterdam, die zijn speciale methode baseert op moderne en geheel nieuwe begrippen. Hierdoor is het teekenonderwijs toegankelijk geworden voor iedereen, die een ernstigen wil heeft, al is de aanleg slechts matig. De A.B.C. Teekencursus stelt U in staat, praktisch onderwijs te volgen zonder den gewonen dagelijkschen arbeid te onderbreken, waar gij ook woont en van welken leeftijd gij ook zijt. Deze cursus geeft behalve goed onderwijs bij elke les een uitgebreiden persoonlijke brief met raadgevingen van vakartisten. Hierdoor wordt U een gelegenheid geboden om een beslissing te nemen, waarvan misschien Uw toekomst af zal hangen. Zond onderstaanden bon heden ingevuld in, onder bijvoeging van f 0.10 aan postzegels en U zult het schitterende prospectus No. 1239 ontvangen op kunstdrukpapier met teekeningen, samengesteld door onze eigen leerlingen en bevattende alle noodige inlichtingen.

Een teekening van één onzer leerlingen na eenige maanden studie.

A. B. C. Teekencursus Zwart Janstraat 138 Rotterdam

Wil mij gratis en geheel vrijblijvend

PROSPECTUS

no. 1239 zenden, waarin ik alle gegevens kan vinden van den A.B.C. Teekencursus.

NAAM:
(duidelijk invullen)

WOONPLAATS:
(10 ct. aan porto insluiten)

Het behoud van een GOED FIGUUR...

... één kop per dag!

Begint ook U nog heden met het gebruik van Dr. E. Richter's Kruidenthee. Beter en natuurlijker middel om uw gewicht op peil te houden, bestaat er niet, omdat zij de onzuiverheden uit Uw lichaam verwijderd en daardoor de schadelijke vetvorming voorkomt. Corpulente personen verkrijgen reeds zeer spoedig hun normaal gewicht!

Dr. E. RICHTER'S KRUIDENTHEE

Verkrijgbaar bij apoth. en drog.

Vanaf 80 cent per pak

Het openbaar maken van uw artikel is open kaart spelen met uw koopers

Het bekend maken van uw artikel is 'n bestaansvoorwaarde voor uw zaak

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM” Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen geregeld Uw nummer van „De Stad” te kunnen zenden aan: J. P. C. MEEUWSE, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.) Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

Laat ze maar praten.... U weet het beter.... U hebt het zelf gezien.... in
De Stad Amsterdam

Iedere week vol actuele foto's en gezellige lectuur.... met het weekblad „De Humorist” erbij om eens flink te lachen.

Bovendien gratis tegen ongevallen verzekerd.

En dan de premieboeken.... de prachtige romans van bekende schrijvers.... die U als abonné voor maar 17½ cent per stuk verkrijgen kunt....

Een heele week ontspanning en afleiding van den dagelijkschen sleur.... voor maar **12½ cent**

**Dat geeft U een abonnement op
De Stad Amsterdam**

Een bekend Nederlandsch geneesheer schrijft:

„Kalzan maakt de tanden hard en wit en voorkomt het voortschrijden van tandbederf.”

Sterk Uw tanden van binnenuit

met KALZAN, het kalkvoedsel.

Tanden zijn geen dood been, maar levende deelen van Uw lichaam. Een tand kan ziek zijn en verzwakken door .. ondervoeding.

Met borstelen - hoe noodzakelijk ook - maakt ge geen zwakke tanden sterk. Dat kan alleen door de tanden te voeden met kalk, want kalk is het hoofdvoedsel der tanden en kalktekort veroorzaakt het zwak en pijnlijk worden van het gebit.

Met Kalzan, het kalkvoedsel, zult ge Uw tanden de kalk toevoeren die noodig is voor het verkrijgen en in stand houden van een gaaf, sterk gebit. Met Kalzan zullen Uw tanden weer wit worden en gij bespaart U zelf veel tandpijn.

Bestrijd tandbederf door haar werkelijke oorzaak: kalktekort in Uw lichaam - op te heffen met Kalzan, het kalkvoedsel. Kalzan zal tevens Uw geheele gestel versterken en Uw weerstandsvermogen tegen ziekte verhoogen.

Verkrijgbaar in alle Apoth. en Drog. à 1.25 en 1.25 per verpakking.

KALZAN

Het Kalkvoedsel.

POST DEZE COUPON VANDAAG

Wij zenden U gratis een monster-buisje Kalzan met interessant boekje over den invloed van Kalzan op Uw gezondheid. Zond ons deze Coupon en sluit 5 cents postzegel voor porto. Vul in:

Naam
Adres
Zenden aan: N.V. A. WULFING & Co.,
Oosteinde 1-3, Amsterdam (C.) E 46

Aambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat: **Amsol**
Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
In roode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af.

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

A.S.S.O.

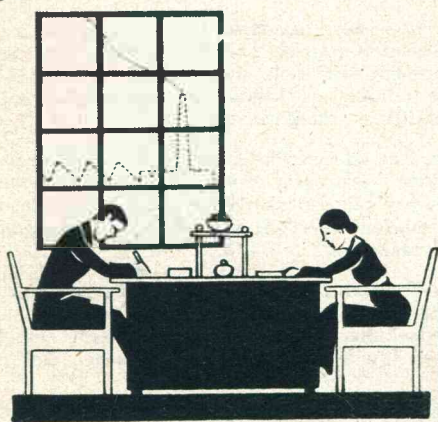
INSTITUUT VOOR

BRIEFONDERWIJS

DIRECTEUR: J. V. D. BIJ, HOOFDONDERWIJZER
ERNST CASIMIRLAAN 26 - ARNHEM

VASTE BETREKKINGEN

*Laag maandelijksch lesgeld - Geen vooruit-
betaling - Jedere week leszending - Correctie
van gemaakt werk. Lager onderwijs voldoende.*

A-CURSUSSEN: voor Heeren: kommies, politie-diploma, maréchaussée, militaire politie, verpleger, besteller, spoorwegbeambte, keurmeester van waren, hulpkeurmeester (voor slagers), verkoper, winkelbediende, chef-winkelbediende, filiaalhouder, étaleur, administrateur, facturist, enz.

voor Dames: verpleegster, verkoopster, winkeljuffrouw, chef-winkeljuffrouw, filiaalhoudster, privé-secretaresse, facturiste enz.

Inlichtingen gratis. Vermeld geboortedatum. Na volbrachte studie hulp bij sollicitatie.

B-CURSUSSEN: voor beginners, zoowel Dames als Heeren: praktijk-diploma boekhouden (dubbel boekhouden), stenografie (systeem Groote), algemeene ontwikkeling, Nederlandsche taal, Fransch, Duitsch, Engelsch, rekenen, handelsrekenen, warenkennis, aardrijkskunde, natuurkunde, enz.

voor gevorderden: Nederlandsche-, Fransche-, Deutsche en Engelsche handelscorrespondentie.

Vraag eens inlichtingen omtrent onze

kantooropleidingen

voor heeren en dames

Het zijn de
volgende cursussen:

1. **Administrateur en privé-secretaresse.** Voor Heeren en Dames met lagere schoolopleiding, die een volledige kantooropleiding wenschen. Les in dubbel-boekhouden, Nederl. handels-correspondentie en stenografie (syst. „Groote”). Alle boeken, totaal 6, cadeau. Na het behalen van het diploma kan men in aanmerking komen voor betrekkingen als: kantoorbediende, boekhouder, boekhoudster, stenograaf, correspondent, correspondentie, privé-secretaresse, administrateur, bedrijfsleider, controleur, enz. Wij helpen steeds gaarne bij de sollicitatie.
2. **Facturist en facturiste.** Voor Heeren en Dames met lagere schoolopleiding, die een betrekking op een kantoor willen verwerven als facturist of als facturiste. Les in rekenen, handelsrekenen, het schrijven van facturen, vreemde muntsoorten, maten en gewichten, kortingen, handelsgebruiken, enz. Na het goed bestudeeren van dezen cursus is men volleerd facturist of facturiste. Facturisten worden op de kantoren zeer veel gevraagd. Zij hebben over het algemeen een goed salaris. Geroutineerde facturisten vinden steeds emplooi! Deze cursus is het meest geschikt voor personen, die op de lagere school goed konden rekenen.
3. **Boekhouden voor beginners.** Grondig les in enkel- en dubbel-boekhouden. Na het goed bestudeeren van den cursus kan men de boek-

houding van iedere soort zaak inrichten en behoorlijk bijhouden. Deze lessen zijn dus geschikt voor de boekhouding van landbouw-, tuinbouw- en veeteeltbedrijven, winkels, fabrieken, handelszaken, grossierderijen, enz. Met ons praktijk-diploma boekhouden hebben vele oud-Cursisten goede betrekkingen verworven. Ook voor bijverdiensten is dit diploma uitnemend geschikt.

4. **Nederlandsche handelscorrespondentie.** Opleiding correspondent(e). Les in het schrijven van zakenbrieven. Alle voorkomende zakenbrieven worden behandeld. Ieder, die alleen lager onderwijs heeft genoten, kan onmiddellijk aan dezen cursus deelnemen. Een fraai boek met handelsbrieven terstond bij de eerste les cadeau.
5. **Fransch, Duitsch en Engelsch voor beginners.** Grondig les in deze talen. Vooral

de uitspraak wordt zeer mooi behandeld, zoodat Cursisten, die later naar het buitenland zijn vertrokken, daar een compliment kregen voor hun goede uitspraak. Ieder, die alleen de lagere school heeft bezocht, kan deze lessen goed volgen. Hij is na afloop in staat een boek te lezen, een gesprek te voeren of een brief te schrijven. Een keurig woordenboek cadeau.

6. **Fransche-, Deutsche en Engelsche handels-correspondentie.** Opleiding correspondent(e) vreemde talen. Deze lessen zijn alleen geschikt voor personen, die eerst een cursus Fransch, Duitsch of Engelsch voor beginners hebben gevolgd, of die in het bezit zijn van een diploma M.U.L.O. of H.B.S. met 3-jarigen cursus. Alle voorkomende zakenbrieven worden zeer grondig en begrijpelijk behandeld. Een fraai boek met handelsbrieven cadeau.
7. **Stenografie (systeem „Groote”).** Cursus voor beginners. Geroutineerde stenografen, zoowel Heeren als Dames, worden steeds veel gevraagd. Ons diploma heeft groote waarde. Wij helpen bij de sollicitatie. Onmiddellijk bij de eerste les 5 boeken cadeau.

Zend bijgaanden bon duidelijk ingevuld in gesloten enveloppe met postzegel van 6 cent aan ons en wij sturen U gratis alle inlichtingen.
Doe het heden!

Ik verzoek zonder eenige verplichting inlichtingen omtrent den cursus voor

NAAM:

STRAAT EN NUMMER:

WOONPLAATS:

OUDERDOM:

Vat moed en zet U tot den arbeid!